GÜNDÜZ KİTABEVİ-YAYINEVİ-SAHAF
KİTAP-YAYIN-ALIM-SATIM-DEGİŞİM
www.gunduzkitabevi.com.tr
Vatan Cad. (Eski 9.Sk.) Köşesi 413. Sk. No: 5/A(25)
Demetevler Metro Yanı Y.Mah.-ANK.
Tel: 0312 346 54 57 - 0532 692 79 01

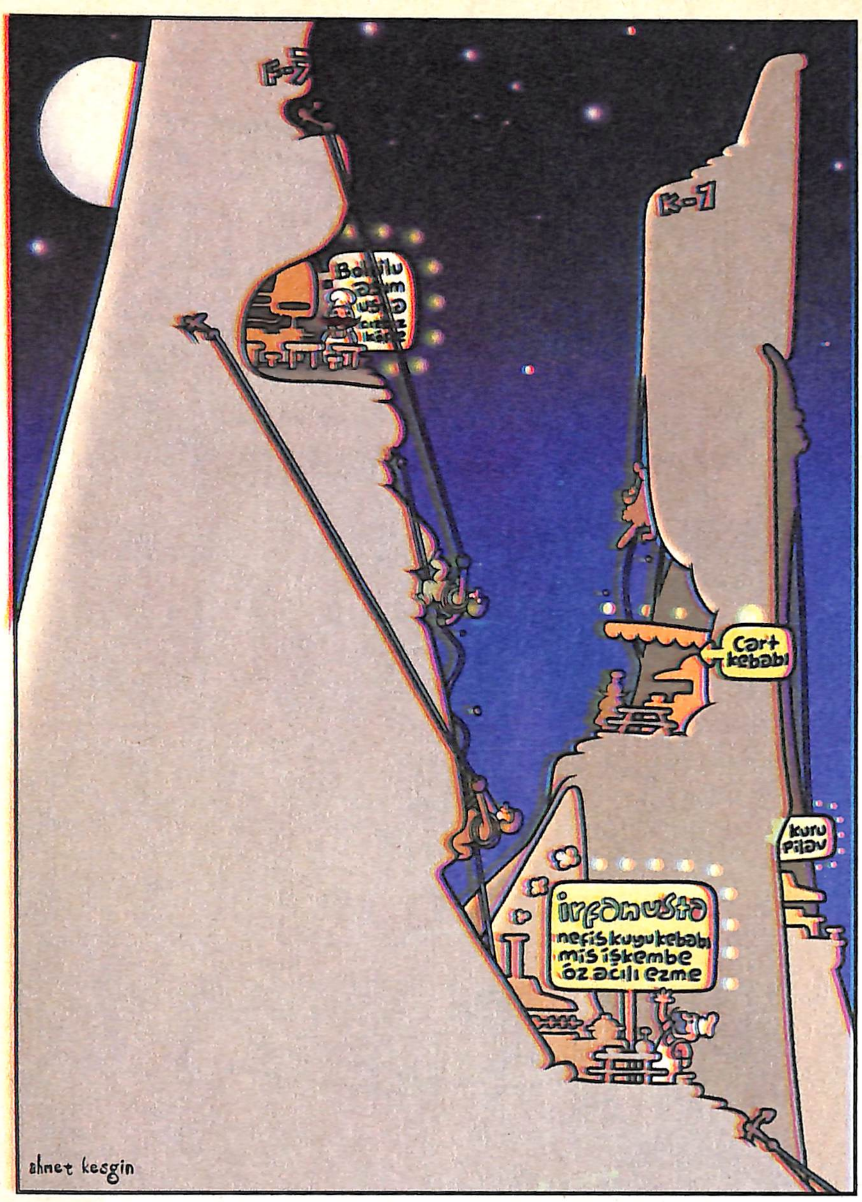

piyerkarton@yahoo.com

Büyüyünce ne olacağım?

30 senedir bu sorunun cevabını bulamamış olmanın sorunsalıyla ömür nehrinde sürüklenip gitmeme rağmen herhangi bir makul cevap bulabilmiş değilim. Bu arada içinden çıkamadığım bir problem daha var. 30 sene ya göz açıp kapayıncaya dek geçti ya da kış uykusu işini biraz fazla abarttım. Bu arada acaba uykumda çok horladığım için ekonomimiz krize girmiş ve bir daha çıkamamış olabilir mi?

Sahi ben uyurken fener-gassaray maçları ne oldu? Galiba Gasssaraylı Mustafa Denizli Fenere transfer olmuş ama o meşhur sağ ayağını emekliye ayırıp teknik bişey olmuş ya da bişey direktörü. Ne bileyim Gerçek Editör bana ünvanını okumuştu da ben unutuverdim. Bizim zamanımızda ya da bizim köyde öyle teknik şeyler yoktu. Ne diyelim cehaletin gözü kör olsun.

Zaten dağınık olan konuyu bir türlü toparlayamadım ama büyüyünce ne yapacağımı hala bilmiyorum. En iyisi Karton Piyer okurları arasında bir anket yapmak. Evet, beni henüz kırk yaş kırıklığı basmadan önce paklasa paklasa bir kamuoyu yoklaması paklar. Cevaplarınızı ve sorularınızı bekliyorum sevgili okurlarım.

Her halükarda açıklığa kavuşturulması gereken ana ve teyze soru ise yahu "büyünce ne olacağım?" sorusu da karşılıksız kaldı ama galiba büyüyecek ne yerim ne de yenim kalmadı. Tabii göbeğim hesaba katılmazsa. Bu soruyu kafama kim soktu ve orada unuttuysa kendisini burada kınıyorum. (Köşe yazarı olmadığım günlerde bu kına(ma) işlerini nerede yapardım acaba? Hafızam da pek zayıfmış.)

Ne okullar bitirdiysem, ne işlere girip sepetlendiysem boş. Barış Manço'nun da bir şarkısından kopya çekerek diyebilirim ki bir baltaya sap olamadım ama o sapın ucuna kazma oldum vesselam. (Yeri gelmemişken söyleyeyim Ardahan'dan Çengelköy'e dek kaç nalbur varsa hepsini kınıyorum. Niye mi? Onlar kendilerini bilir netekim.)

Bu yazıyı benim bulamadığım cevabı için bana kopya veren takvim yaprağındaki şiirden alıntı yaparak tamamlamak istiyorum. Şiirin kahramanı olan sıpa aynı benim gibi ontolojik ve deontolojik problemler yaşayarak "ne olacağım?" diyormuş.

İşte o şiirin (yoksa fabl mı demeli?) son iki mısrası. Tıpkı beni tarif ediyor.

"Hiçbir şey olamam derken
Büyümüş olmuş eşek!"

CAFCAF
sayı 9 / aralık 2007
genç dergisi'nin mizah hizmetidir

Altınoluk San. Tic. A.Ş. adına sahibi ve yazı işleri müdürü: M. Lütfi Arslan **Yayın Editörü:** Asım Gültekin
Yayın Kurulu: Bünyamin Yılmaz, Turgut Yılmaz, Yusuf Kot, Faruk Günindi **Yazar ve çizerler:** Cemal Satkın, Niyazi Çol, Ahmet Ercan, Volkan Akmeşe, İsmail Bahat, Murat Yılmaz, Çağrı Cebeci, Suavi Kemal Yazgıç, Ahmet Murat, Yusuf Turan Günaydın, Bülent Ata, Numan Kodal, Adem Mermerkaya, Ahmet Altay, Sadık Pala, Yasir Eryılmaz, Ö. Faruk Dönmez, Ahmet Kesgin, Şafak Tavkul, Kerem Abadi, Ufuk Kayabaşı, Nurettin Durman, Mehmet Keskinkılıç, Necmettin Çanak, Murat Karaca, Hakan Albayrak, Ulvi Alacakaptan, Mehmet Doğan, Hicabi Kırlangıç, Yüce Yılmazoğlu, Murat Gök, Mustafa Alcan, İbrahim Demirci
Konsept Danışmanı: Ufuk Kayabaşı
Baskı-Cilt: Erkam Matbaası
Tel: 0212 671 07 00 (185) **Fax:** 0212 671 07 48 **E-posta:** cafcaf@gencdergisi.com
Adres: Organize San. Böl. Turgut Özal Cad. No:117/2c İkitelli/İST.

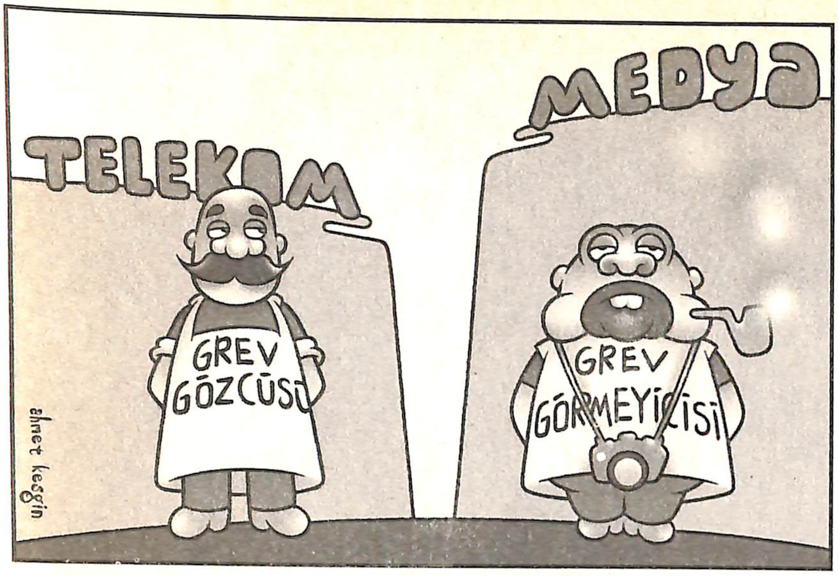

ölmüşüz de haberimiz yok!

Molla Mansur

VAZİYETLER

Baksana adamım böyle yaşamak
Sankim katır tepmiş gibi gelmiyo mu sana
Rumbalı kıyakçılık numaraları traşlamak
De bakiim bana
Yani hatırına mıdır karakaşımızın
Bu işin curcunası falan
Yoksam ince telinde midir raconu sazın
Artık geçilmiyor fiyakandan.

Baksana adamım günahtır günah
Sabilerin kursağına lüzumatı olan süt
Hıçkırık gibi kırılıyor
Herif isen eğer namusun varsa
Üstelik vatan millet Sakarya
Volta vurduğun kâşânelerde
Lokmayı Bismillah deyip
Sal boğazından aşağı da bi görek.

Baksana adamım böyle kerizleme olmaz
Böyle caka satılmaz meydanlarda
El vicdan
El insaf
Kara zeytin hakkı için diyorum ki
Kalmamıştır bir nefes buralarda.

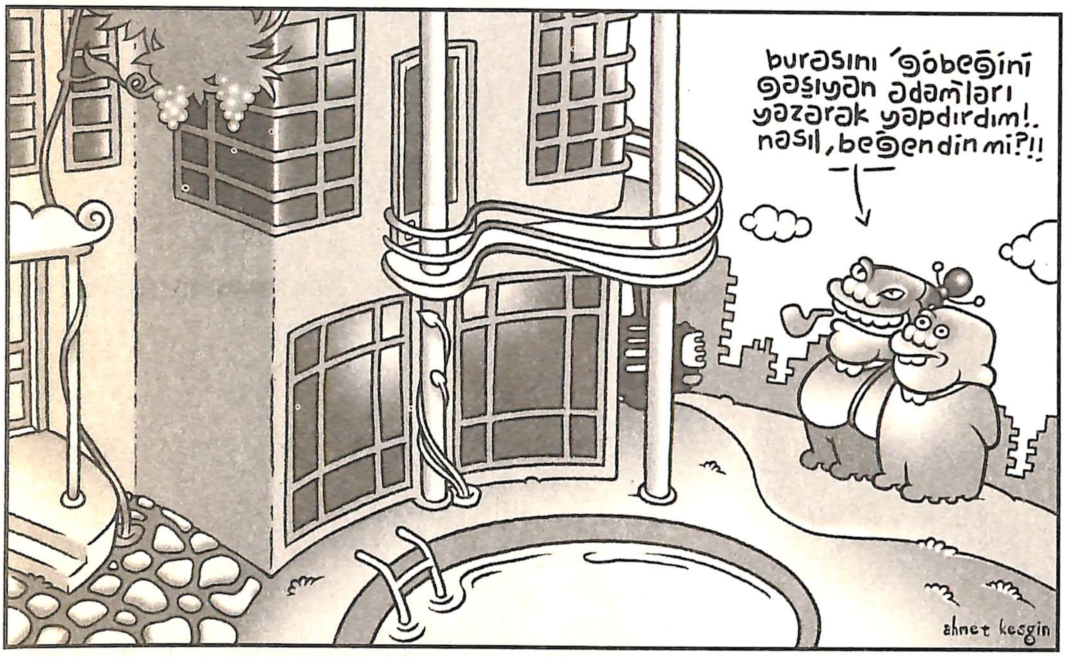

KURBANLIKLAR KESİM ÖNCESİ KLASİK MÜZİK DİNLEYEREK SAKİNLEŞECEKLERMİŞ.

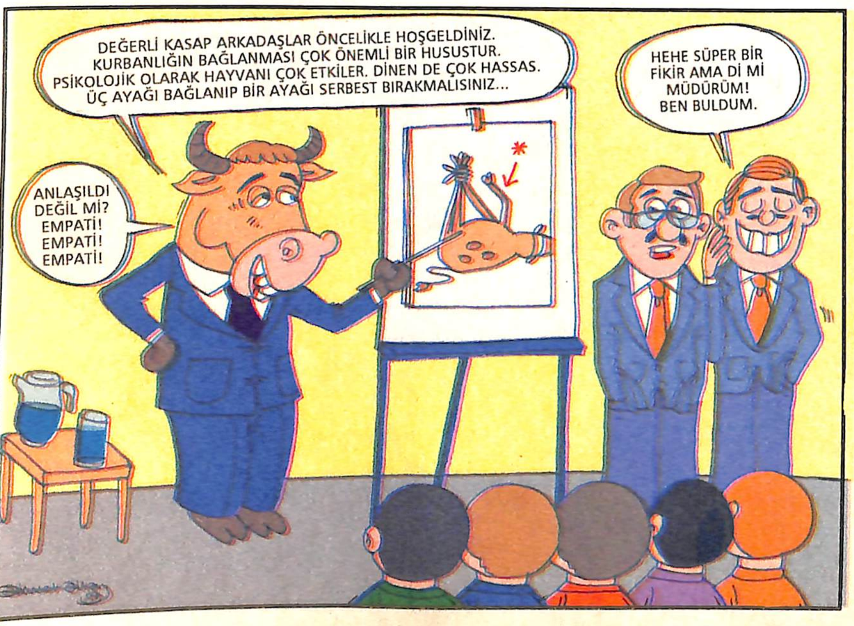

SOKAK LAMBALARININ FATURASINI BİZ ÖDEYECEKMİŞİZ...

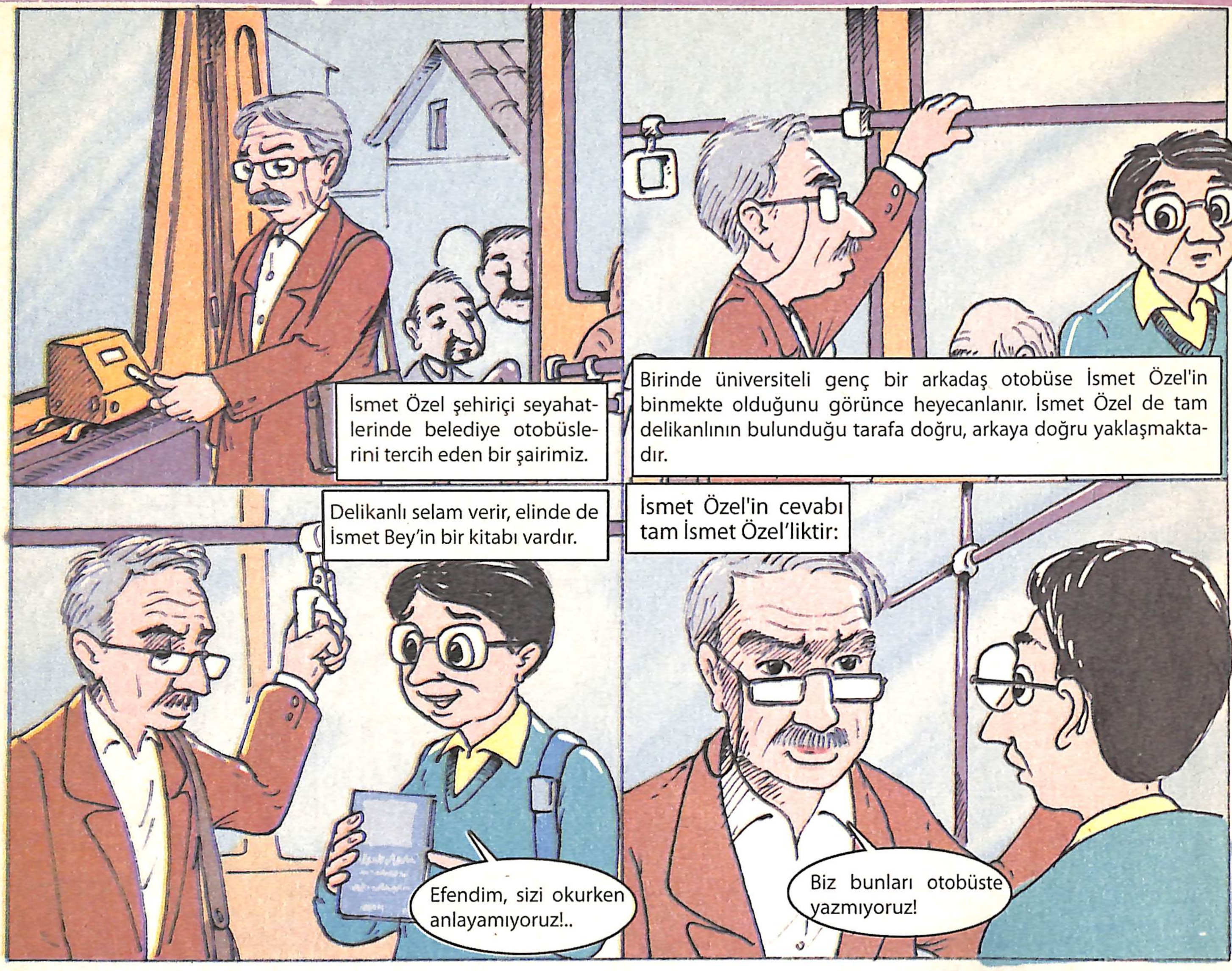

irfan ekinci

Absürdistan

Televizyonla aram pek iyi değil. Pek ne? Hiç iyi değil. Tiryakisi olduğum herhangi bir dizi yok. Herhangi ne? Hiçbir dizi yok. Aman kaçırmayayım, dediğim program var mı? Ne gezer? Bu gezme nereden çıktı şimdi? Dilden çıktı, dilin geçmişinden çıktı tabii. "Ne gezer?", "Yok" demenin başka türlüsü. "Ara ki bulasın", deriz ya hani, arayıp da bulamadığımızı ve belki bulunmayacağını pekiştire pekiştire söylemek için. Öyle ya, olmayan bir şeyi, nerede, nereden, nasıl bulacaksın?

Onlarca televizyon kanalında yüzlerce program akıp duruyor. İçlerinde izlenmeye değer bir izlence yok mu? Ne bileyim? Vardır belki. Olmalı değil mi? Televizyona uzak duruşum, televizyondan uzak kalışım, televizyonla aramın açılmış olması, düşmanlık, nefret, protesto gibi bir sebebe dayanmıyor. Bu cümlenin sonuna bir "maalesef" eklemeyi isterdim ama maalesef vaziyet öyle değil.

Bazılarının "aptal kutusu" dediği o aygıtı "deccal" sayan samimi bir Müslümanın gerekçelerini yıllar önce dinlemiş ve içimden ona hayranlık hissetmiştim ama işte itiraf ediyorum, bu hissin icab ettireceği tavır teşekkül etmedi bende. Bir esnafın dükkânında kulak misafiri olduğum ve lezzetle dinlediğim o hararetli sohbetten sonra da televizyon karşısına geçip seyrettiğim, heyecan duyduğum, zevk aldığım programlar oldu. Fakat televizyon bağımlısı olmadım; televizyon düşmanı olmadığım, olamadığım gibi. Bu durumuma bakarak bazen kendime "ilkesiz adam" diyesim geliyor. Ah, ilke! Sen ne mübarek direksin!

O cihazla münasebetim böyle olunca karşılaşmalarımız da büyük ölçüde tesadüflere bağlı oluyor. Kendim düğmesine basıp açmasam da şurada burada, evde işyerinde sık sık karşıma çıkıyor görüntülerin oynaşıp durduğu, seslerin taştığı tv ekranları. Gördüklerimin de, işittiklerimin de çoğu bana hayli tanıdık geliyor. İşte bu yeni, yepyeni bir şey diyebileceğim ve beni kendisine çekecek, bağlayacak çekicilikte bir görüntüye, bir sese rastlamıyorum. Futbol karşılaşmalarında olup bitenler bile bayat geliyor bana. Fanatik bir taraftar, hatta sıradan bir taraftar olmamanın cezasıdır belki de bu heyecansızlık. Ah, belki de yaşlanıyorum ben. İyi hazırlanmış bir gol de heyecanlandırmıyorsa seni dostum, yaşlanmışsın demektir!

Benim gibi yaşlı bir adamın, Genç isimli bir derginin gepegenç, zıpkın misali güçlü ve sert, çakı gibi parlak ve keskin, çocuklayın pervasız ve canlı ilâvesi Cafcaf'ta ne işi var? Görüyorsunuz, kelimeleri önüme katıp hizaya sokmaya, az çok manalı cümleler kurmaya çalıştım ama bir türlü sadede gelemedim işte.

Oysa sadet çok basitti: Televizyon seyreden hanım; sır, esrar, ibret, nasihat, aba ve sopa dolu bir program seyrederken "Bunlar da kabak tadı vermeye başladı!" demişti ve ben de "Neymiş bu kabak tadı veren şey?" diye göz ucuyla ekrana bakmıştım ve bu arada kulağıma şu cümle çalınıvermişti:

"Mal bu kardeşim, can değil ki çıkarıp veresin!"

İşittiğim bu cümleyi anlamakta sıkıntıya düşmüş idim. Mehmet Harmancı kardeşimizin Absürdistan nam ceride-i feridesini tahattur etmiş idim. Şimdi burada "ceride-i feride"nin "biricik gazete" olduğunu ben söyleyivereyim ey okuyucu, sen de aşağıdaki suale yanut ara:

"Mal bu kardeşim, can değil ki çıkarıp veresin!" demek nerede anlamlı olabilir?

A) Yonganın kütükten büyük olduğu bir diyarda.

B) Otomobillerin canlardan değerli olduğu bir ülkede.

C) Canlarla cüzdanların karıştığı bir izbede.

D) Ya çantanı ya canını diyenlerin ilâhi adaleti temsil ettiği bir memlekette.

E) Hepsi hepsi.

F) Hiçbiri hiçbiri.

Z) Yaşasın anlamsızlık!

ŞEHR-İ TELAŞ

ÇAĞRI CEBECİ

ÇİZOFRENİ numan kodal

OECD'YE GÖRE TÜRK ÖĞRENCİLER SÖZEL, MATEMATİK VE FEN'DE SONDAN İKİNCİ.

kenar yazıları

halil kaleli

Halk halklığını bilsin!

Kırk yıllık Kenar Yazarı'na bu yapılır mıydı yani? Biz işin ciddiyetindeyiz, millet direksiyonu habire mizaha kırıyor. Sözümüzü efsane veya masal hükmünde görüyor. Peki bu durumda ne yapılır? Alın size masal!

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Deve reklamcı, pire kuaför iken, hac mevsimi kurban bayramlarına rastlar iken... Bir varmış bir yokmuş, ülkenin birinde şeker bayramı, lokum bayramı, çukulata bayramı derken gelmiş kurban bayramı...

Cumhuriyetle idare edilen o ülkede, cumhur ayrı, cumhurun başı ayrı baş çekermiş. (Yok devenin başı!) Halk ne yaparsa başı tersine gidermiş. Halk neyi severse başı onu reddedermiş...

Bayramdan bayrama hiç olmazsa bayramının tebrikini bekleyen halk, her defasında inkısara uğrarmış. Cumhuriyetin başı, mübarek bayram günü laiklemesine mesajlar yayınlar, halka bayramı zehir zıkkım edermiş. Televizyonlar açılır açılmaz, mahkeme duvarı suratı bir zat gözünü meçhul bir noktaya dikerek konuşurmuş: "Değerli yurttaşlarım. Üzünçle söylemek gerekirse, yine ve bir daha, yeniden ve nedense Kurban bayramı geldi. Kahretsin! Ama boş yere sevinmeyin ha! Bayramınızı filan kutlamayacağım. Bizi gönendiren laikliği unutmayalım. Laiklik olmasa istemlerimiz, sunumlarımız nite olurdu? Olanak ve olasılıklarımızı nice ötelerdik?"vs. vs.

Halk bu tepeden indirilen, dili diline, dini dinine uymayan başı görünce başını sallar geçermiş. Vaktaki, her şeyin sonu olduğu gibi, cumhuru hiçe sayan başın da miadı dolmuş, son kullanma tarihi gelmiş. Yine de birileri, bu bayat konserveyi servis etmeye devam ediyormuş. Fakat, ne kadar uzatılırsa uzatılsın, zaman hükmünü icra etmiş. Bir Allahkulu, reisicumhur seçilmiş. Bu reis, halk gibi gülüyor, halk gibi konuşuyor, halk gibi inanıyor ve halk gibi yaşıyormuş. Halkın bayramlarını bayram biliyormuş, matemlerini matem. Sevinecek yerde seviniyor, üzülecek yerde üzülüyormuş...

Elbette bu birilerine dert olmuş...

Demişler ki: "N'hayır, n'olamaz! Bu başkan halkla sofraya oturup kaşık çalıyor, toplumla saf tutuyor, ellerini açıp dua ediyor. Bu basbayağı halktan biri..."

"Halk halklığını bilsin! Bizi yönetmeye kalkmasın! Zinhaar!"

Sonunda mecburen halka gitmişler. Biz seçelim yahut sen seç diye. Bir taraftan da borazanlarını öttürüp, davullar çaldırıp "laiklik böyle gerektirir, ilke ve inkılaplar da öyle diyor. Şefin de emri var" diye bas bas bağırıyorlarmış. Bir gürültüdür, bir patırtıdır, bir hengâmedir gidiyormuş. Halk oylaması yapılmış, sonuçlar ortaya dökülmüş. Halk "ben seçeceğim" demiş.

Kurban Bayramınız mübarek olsun ey ahali!

Halk ersin muradına, seçtiği çıksın tahtına.

Masal masal matitas!

TeNZIR!

niyazi çol

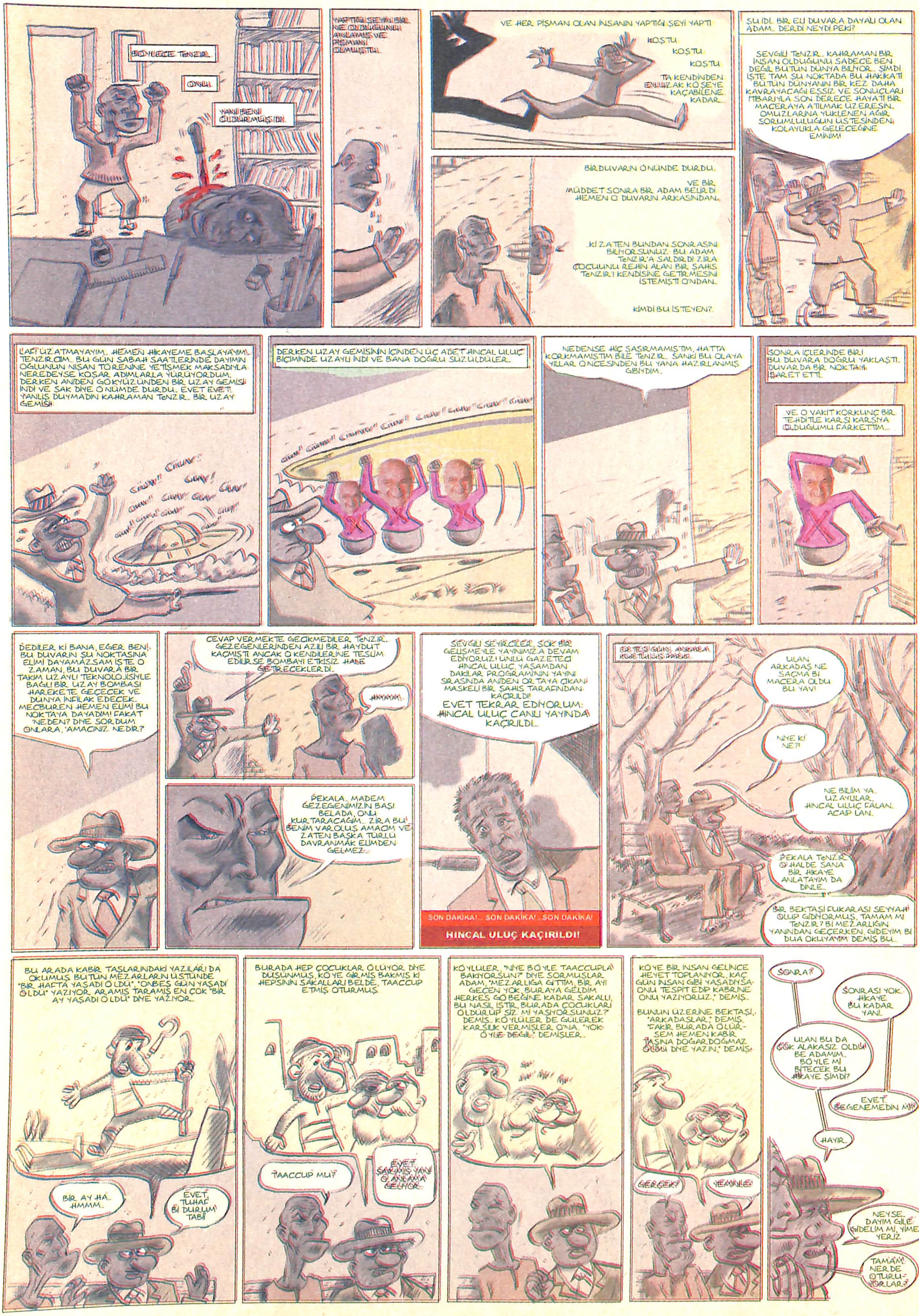

Kitaplarımla Kavgam

Kitap odasına girdiğimde çoğu zaman öfkeli öfkeli baktıklarını görüyorum.

Bir kere üzerine kuruldukları raflar çok sıradan. Öyle ki kitaplar rafları görünmez kılıyor ve sadece kitaplar öne çıkıyor. Pek o kadar öne çıkmak istemedikleri zehabına kapılıyorum bazen; öyle armut gibi her istendiğinde dokunulmak, yerlerinden edilmek istemiyor olabilirler. Şöyle geniş, yayla gibi raflara kurulmak varken…

Bari yerleştikleri raflardan aldıktan sonra eski yerlerine koysam… Uzun süre masa üstlerinde, hatta ayıptır bu kadarı, yerlerde sürünüyorlar. Üstlerine başka kitaplar koyup da altta kalanlar kim bilir neler mırıldanıyorlardır hakkımda… Raflardan alınmış çok ciltli kitapların oluşturduğu boşluğa bakıyorum da, Amasya'nın oyuk gözler gibi şehre bakan Kralkaya Mezarları geliyor gözümün önüne. Bari kısa sürede yerlerine iade etsem onları, ne gezer…

Telâşla bir kitabı aramam da hiç hoşlarına gitmiyor, biliyorum. Bilhassa ciltli kitaplar bundan çok muazzep oluyorlar. Sırtın üst hizasından hızla çekiverdiysem, dillerince bir feryat kopardıklarından eminim. Tam diğer bir kitapla kafa kafaya vermiş, kim bilir nelerden söz ederken hızlı bir el hareketiyle kendisini bambaşka bir iklimde bulan kitabın kesin psikolojisi sarsılıyordur.

Nasıl olsa ağzı var, dili yok nesneler zannıyla yanlarında atıp tuttuğumda; bıkkınlık belirttiğimde duruma bozulup bana küsmek istediklerini de sezebiliyorum. Durmadan çoğalmaları, raf sorununa yol açmaları, CD ortamı vesaire varken matbu kitaba ne lüzum olduğu cinsinden şikâyetleri duya duya bıkkınlık gelmiş olmalıdır gariplere…

En büyük kabahatlerimden biri de raflardan taşan kitapları odanın el-ayak çarpacak kısımlarına konuşlandırmaktan kaçınmamamdır. Üst üste duran zavallılar her çarpışımda yere serilmemek için önce sağa veya sola kaykılıyorlar, ama telâşlı ve hızlı bir çarpmada ne olduğunu dahi anlayamadan yerde buluyorlar kendilerini…

Taşınma zamanları da kitaplarımın azap dönemleridir. Sağlam kolilere doldurabildiklerim herhalde kendilerini şanslı hissediyorlardır. Son taşınmamda bir kısım kitaplarım kolilere sığmayınca -tavsiye üzerine- çuvallara doldurmaya karar verdim. Ama çuval bulmak sandığım kadar kolay olmadı. Fırınlarda çok sayıda çuval olabileceğini öğrendim ve koştum. Ne kadar silkelesem de boşaltırken gördüm ki kuzucuklar una bulanmışlardı. Onların o hâlini hatırladıkça geçenlerde taşınan bir arkadaşımın toz şeker çuvallarından çıkardığımız kitaplarıyla kıyaslıyorum ister istemez… Un mu, şeker mi ehvendir, bir türlü karar veremiyorum.

Velhasıl kitaplarımı seviyorum, ama kavga etmeden de duramıyorum onlarla. Kavgada hep ben baskın çıkıyorum ve anlıyorum ki, "Kitap en iyi arkadaştır" diyen özlü söz üreticisi zât gerçekten haklıdır.

A. Doğan

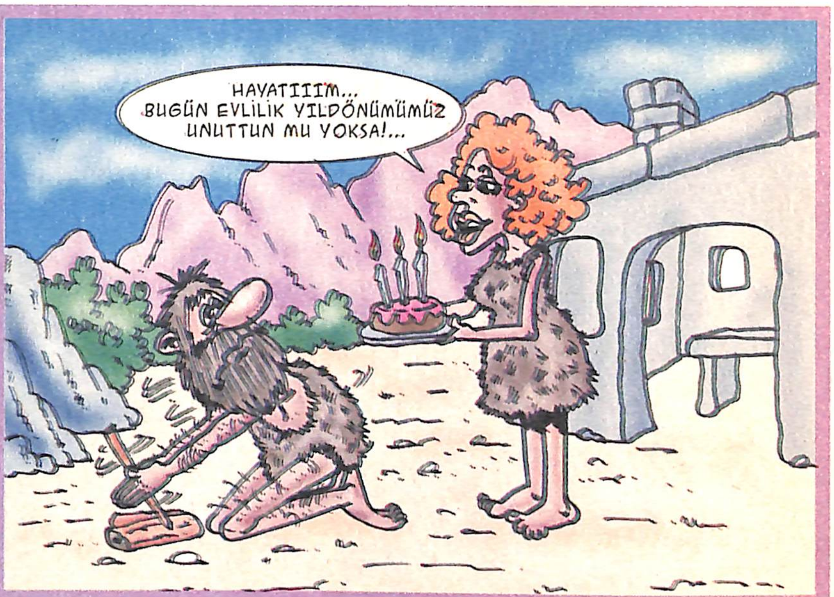

Rastgele

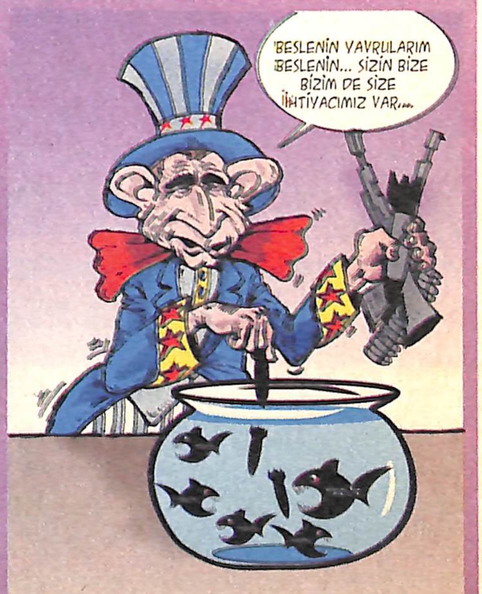

KIŞ KÖŞESİ

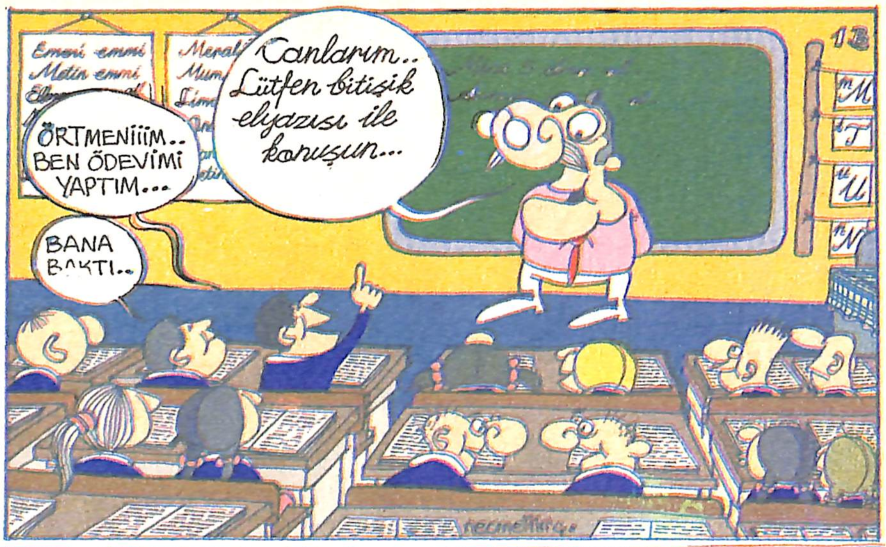

-Anne bu ne?
-Buzdolabı yavrum.
-Nedeen?

-Enişte bu ne?
-Çakmak.
(1 dakika sonra)
-Enişte bu ne?
-Çakmak.
...
-Enişte bu ne?
-Çakmak Bahadır!.
...
-Enişte bu ne?
-Gazoz kapağı.
-Olur mu? O çakmak!..

Anne, ben kurt olsam. Ablam ormanda kuzu olsa, o zaman benden korkar mı?

Ahmet Tanju Muşul

Gördüm Görüştürdüm

Mustafa Alcan

Selamlar efendim,

Romantik Robot...

Japonlar gene yapmış yapacağını... Zorlama bir korkumuz vardır: Bir gün gelecek fabrikalarda insanlar yerine robotlar çalışacak, biz de aç susuz kalacağız! Çocukluğumdan beri duyarım bunu. Yemek pişirebilen bir robot yapılamayacağından emin olduğum için pek korkmazdım bu şehir efsanesinden. Ama sanırım artık korkmam gerekecek. Zira Japonlar keman çalan bir robot yapmışlar. Duygunun çok önemli olduğu böyle bir faaliyeti robotların yapabilmesi, gerçekten huzur kaçırıcı bir gelişme. Duygunun üstesinden gelen robot milleti, lezzeti hayli hayli halleder. Başka bir taraftan bakınca da, Japonların insanların ekmeklerine değil, duygularına kastettiklerini yeni yeni görmeye başlıyoruz.

Bütün saz sanatçılarının bir gün robot olma ihtimali hiç de hoş değil... Ne yüklenirse onu çalabilen, dinleyenleri duygulandıracak ufak nağmeleri yapamayan, notanın kölesi olmuş, gözlerimi kaparım vazifemi yaparım zihniyetindeki bir müzisyen bize ne kazandırır anlamadım yemin olsun...

Buradan Japon kardeşlerime sesleniyorum: Bunu da mı yaptınız? Pes yani! Yuh yani!

Önce Mozart ve Beethoven, sonra tekbirler...

İstanbul'da bir belediye 'Kurban Plaza' adında bir merkez yapmış. Burada kurbanlıklara kesimden önce klasik batı müziği dinlettirilecekmiş. Hayvanlar kesime stressiz bir şekilde girerse kanı daha fazla akarmış. Bu da etin daha lezzetli olmasını sağlarmış. Günde 1500 büyükbaş hayvanın kesilebileceği 'plaza'da havyaların kanları bir yerde depolanacak, daha sonra da gübre ve tutkal yapımı için ilgili yerlere satılacakmış.

Efendim haberin kendisi başlı başına tebessüm ettirecek içeriğe sahip. Fakat üç ayrıntı çok önemli. Bir; 'Kurban Plaza'! Ya abiler plaza olgusu başlı başına bir stres ortamıdır, yapmayın. Hayvanları topraktan uzaklaştırmayın. İki; Hayvancaazlar Mozart dinletilerek rahatlatılacakmış. Mübarek kurbanlığınız Hollandalı ise; kabul ederiz verin Beethoven'ı, Mozart'ı, şöyle güzel bir rahatlasınlar. Ama yok Erzincan'dan, Afyon'dan, Kastamonu'dan geliyorsa ki öyle; yemez abiler. Bizim memleketin hayvanlarını kavaldan başkası rahatlatmaz. Üç; tutkal meselesi. Kanın bu şekilde kullanıldığını da öğrenmiş olduk. Bu haberi bir şekilde duymuş olan gerekli merciler, kurbanlık hayvanların kanlarını da toplamışlardır sanırım.

Okuruma kurban olur, eyvallah derim.

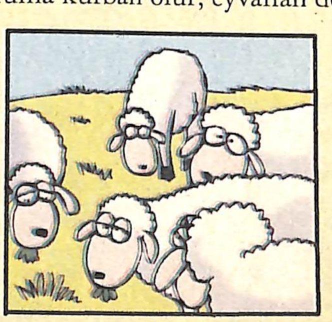

mustafaalcan(et)gmail.com

Hayal Market

Ahmet Altay | admin@e-mizah.com

Merhaba sevgili dostlar. Köşem ile alakalı ya da alakasız:) görüş ve önerilerinizi mail adresime bekliyorum. Sevgi ile kalın.

"Mizahı Seven, Hayatı Sever."

Bu Türbanlılar Çıldırmış Olmalı!

-Abi, bomba bi haber buldum. Bak şurda, Tanrısal bir ibadethanenin yanında, bi grup türbanlı kadın fısır fısır bişi konuşuyor. Kesin devleti aliyemizi yıkma planları yapıyorlardır. Ellerindeki tenceremsi şeyler de ne? Tencereler burada da, kapak olan kocaları, ellerinde kartvizitleriyle aceba ihale mi kovalıyolar? Ayrıca anlamadığım bişi daha var Şeracettin abi, bu kadınların hepsi niye kadın?

-Hönk! O ne demek olm? Kadınlar kadın olacak tabi.. Hem dur bakalım, bu türbanlılar sahiden türbanlı mı, baş örtülü mü, başlarındaki bi bez parçası mı, çaput mu, dinsel bir simge, insansal yaşam alanı mı? Önce bi onu inceleyelim. Ayrıca bu ablalar niçün beş yıldızlı tatil köyünde değil de, ucu süngüvari gökyüzüne yükselmiş Blue Mosque'nın duvarına yaslanmış ta etrafa melul melul bakıyorlar? Yoksa aman Tanrım, bunlar fakir mi, ya da aşşaa tabaka dindarı mı Rüknü?

-Ay bilemiicem Şero, aman ben de kadın-kız resimlerine baka baka bi tuhaf oldum yahu. Abi bence bunlar türbanlı. Resme iyice yakından bakınca, örtüdeki çengelli iğnenin çengeli ve dahi toplu iğnenin de topu görünüyor. Bunlar kesin -soyları hızla artan- "Yeşil başlı kızıl ördek türbanlıları." Aşağı Viyana ve Konya ovasında yaşayan türden. Bak bak, şu öndekinin gözündeki şeytani ışıltıya bak! Bence bu abla, partideki yüksek makamlardan birinin karısıdır. Nasıl da kasım kasım kasılmış, gördün mü? Abi Tanrı seni ikna etsin, bu kadın, bizim Cumhuriyetçi bayanlardan birine yolda rast gelse, üç kulfu, bir fatihayla onu büyüler de, anında köktendinci yapar. Ogün rezidans komşumuz Hokka Hanım söyledi, sosyete pazarında türbanlı biriyle çarpışmış ta, o gece rüyasında kendisini ak sakallı dedeler, taa Çankaya'ya kadar kovalamış. Ay bi korkmuş, bi korkmuş, hemen ertesi gün, çağdaş yaşamı destekleme derneğindeki fakir fukara kızlara risottolu bir yemek tertip etmiş de, içi biraz rahatlamış. Bu hafta sonu da, Çıbıkçı Hayal kahvesinde, sokaktaki mendil satan çocuklara hayal ısmarlayacakmış. "Belki üzerimdeki dinci büyü bozulur" diyo.

-Akıllı kadınmış bu Hokka Hanım... Ben bizim hayat arkadaşıma da söyleyeyim de, yolda bayırda bu türbanlılardan birine denk gelirse, anında havalara, yerdeki çere çöpe, göldeki kuğulara baksın. Olur da göz göze gelirler de, büyülenirler filan. Neme lazım! Ya oğlum, bu türbanlılar -ama dikkat et, geleneksel baş örtülü olanlardan bahsetmiyorum- nerde yaşıyorlar, nasıl ürüyorlar, ülke içindeki popülasyonları ne, bir araştırma inceleme var mı, varsa hemen yayınlayalım.

-Olmaz mı Şeracettin Abi ?. Daha dün bir araştırma yayınlandı. Şimdi bunnar, sporlanarak ve muska yardımı ilen ürüyolarmış. Tanrı'ya inanıyorlar, bilime, demokrasiye, özgürlüğe filan.. Ihhh. Hattızatında kendileri bizatihi acayip baskıcı bunnarın. Hepsi tek tip. Dünyayı öküzün boynunda sallanan çanın ucunda sanıyolar. yani!. Dünya eşeğin kuyruğuna yapışmış at sinee değil mi yav? Bunlar da zır cahilmiş.

-Ne demezsin abi. Gerçi bazıları yurtdışında doktora filan yapıp, bazı gavur icadı buluşlara imza atıyorlar ama kesin bu dinciler, Viyana profesörlerini de büyülemiş, hattızatında hipnotize etmişlerdir. Abi, bir araştırmaya göre bu türbanlılar son yıllarda yüzde on iki buçuk artmış. Bunu yıllık tefe ve tüfe'ye vur, dolar bazında, Japon yeni ve Kuveyt dinarıyla çarp, bakalım, rakam yüzde bin beş yüz çıkıyor. Bu durumda Şero Abi sen, ben, komşumuz, çoluğumuz-çombalaaamız türbanlıyız, fena halde kamusal alan kirleticisi, sığ, bağnaz, örümcek kafalı, takiyye suratlı yaratıklarız abi. Ayrıca bu oranla komşu ülkeleri de kapsadığımızı söyleyebiliriz. Kaba bi hesapla, Yunanistan'ın Atina kıyılarına kadar kısmı, Rusya'nın balta girmemiş ormanları ve Sırbistan Karadağ'a kadar süne zararlısı gibi türbanlı istilasına uğramış oluyoruz. Abi bu nasıl bi kabustur ya!

-Dur olm. Hemen paniğe kapılma. Bi de ben hesaplayayım türbanlı sayısını. Şimdi Kuveyt dinarı yerine Bulgar Levası koysak, üste Arabistan Riyali, şurdan kur paritesi. Eşitir.. Anneee, ülkenin yüzde bir milyon ikisi türbanlııı.. Koş oğlum, doğru Mars'a çıkan ilk uzay aracına atalım kapağı. Ancak oralar paklar bizi!

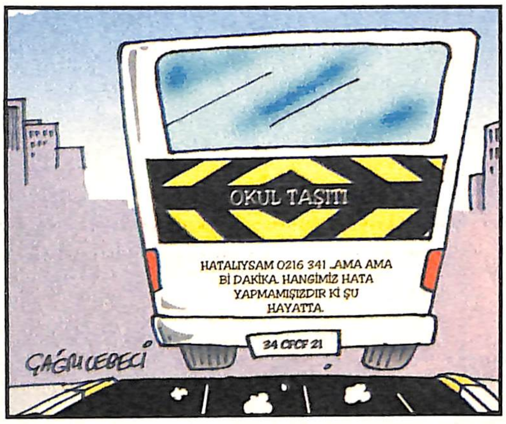

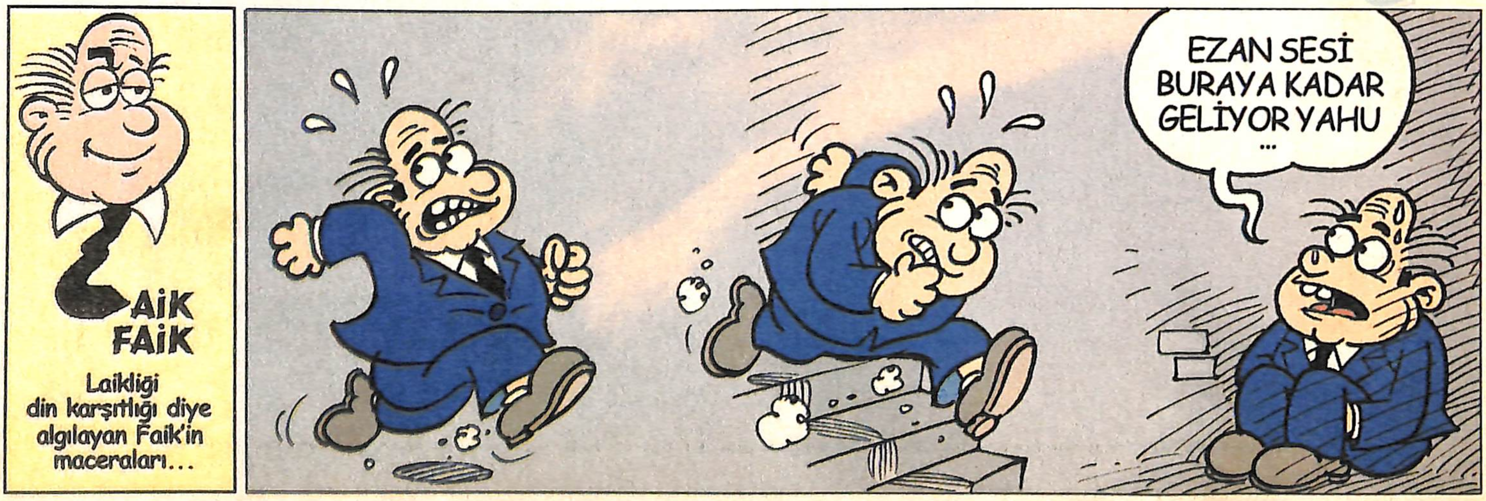

Huzur Sokağı

Turgut Yılmaz

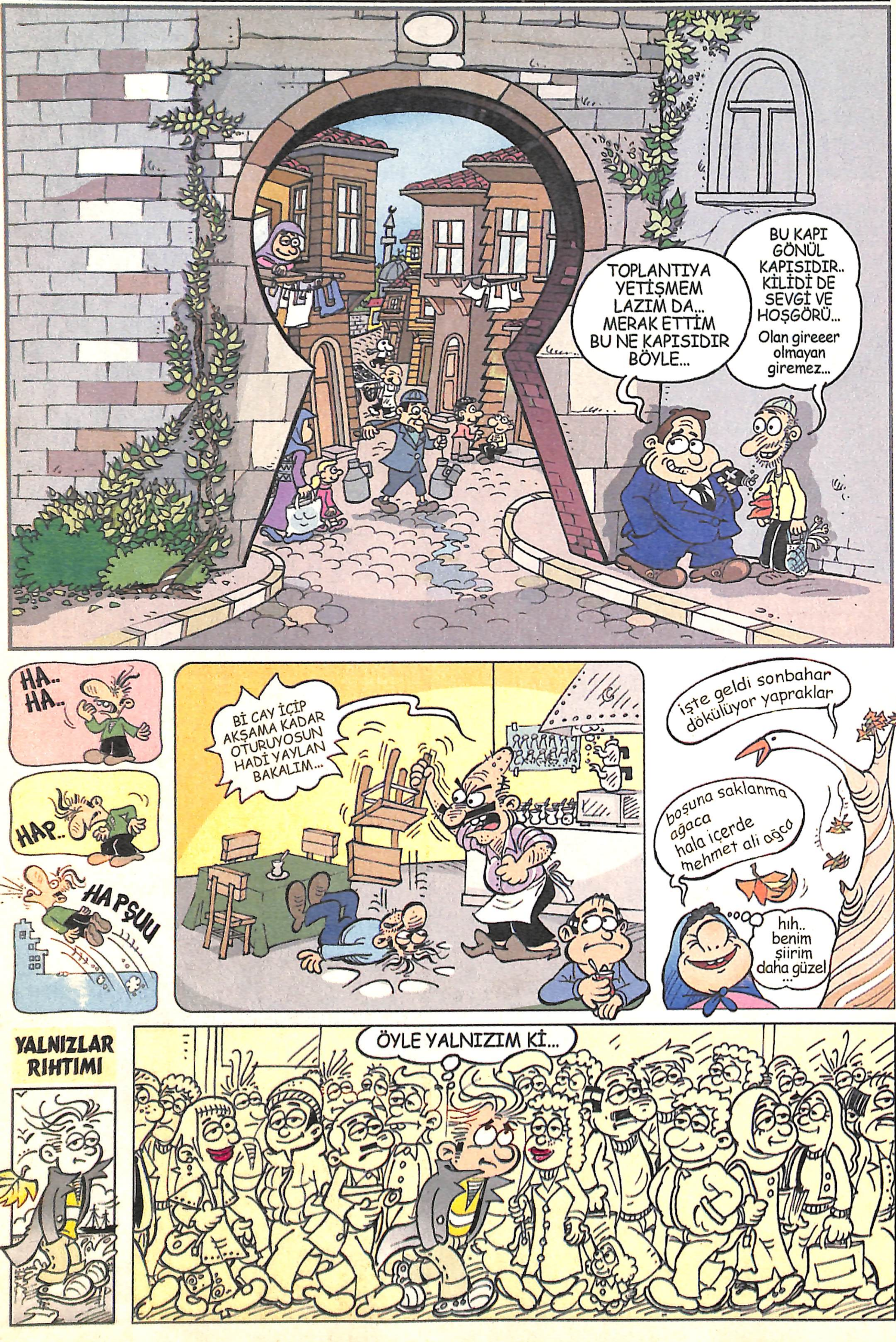

Acem işi

Karikatür gönderen arkadaş / İstanbul

Sevgili karikatürcü kardeşim, bilmiyorum karikatür eleştirisi yapmak ne kadar zor farkında mısın? Ben de istemez miyim senin karikatürlerine zevkle bakayım, o komik esprilerinin keyfini süreyim, normal insanlar gibi güleyim... Ama olmuyor, burada bulunmamın gayesini unutamıyor, gelen çizgilerle kah gülüp kah eğlenemiyorum. Öyle çok çalışman lazım ki yükün beni bunaltıyor. Bulaşık sıramı savdığım halde biriken bulaşıklara bakıp bakıp ağlıyorum. Ama metin olalım. Bu zorlukları adım adım, birlikte aşacağız. Cafcaf ailesi zor günlerinde yanında olacak. Sana bir çini mürekkebi ve tarama ucu alacağız. Mürekkep siyah bir şey. Kurşun kalem gibi gri değil. Mizah dergileri genellikle saman kağıdı diyebileceğimiz ucuz, kalın lifli kağıtlara basıldığı için çizgilerimiz net olmak zorunda. Kurşun kalemle işimiz bitince üzerinden silinmeyen bir kalemle geçerek çizgileri sabitliyoruz. Sonra kurşun kalemleri silmeyi unutmuyoruz. (Bunu da bana üç ayda üç kez söylettiniz.) Bunu geçelim. Şimdi bir mizah dergisi alıp beğendiğin bir karikatürü kendi karikatürünle karşılaştır. Neden o öyle de, seninki böyle? Hemen sebeplerden birini söyleyelim. Ortalamanın biraz üstünde bir esprinin okuyucuyla ilişkisi yaklaşık 3-5 saniye sürer. Gereksiz yere uzayan bir okuyucu-karikatür ilişkisi tatsızlaşır. Otobüste teklifsizce sana yanaşıp seninle muhabbet etmeye çalışan sıkıcı insanlara döner karikatürün. O yüzden çizgimiz rafine edilmiş olacak. Espriyi uzatan, boğan, yayan, dağıtan her şeyden kaçınmalıyız. Yukarıdaki karikatürün bir mizah dergisinde geçtiğini anlıyoruz. Ama duvardaki saatin karikatürdeki işlevini anlamıyoruz. At gitsin. Çöp kutusu... At gitsin. Köpek? Çok komik olmuş. Ama malesef ne yeri ne zamanı. Biraz ciddiyet... Geçen sayılardan birinde anlattığım, karikatürde öncelikler meselesi vardı. Zevkle tekrar anlatırdım, ama yerimiz bitmek üzere. Acele edelim. (Keşke lafı o kadar uzatmasaydım. Çok pişmanım.) Mizah dergilerinde yer edinmiş dinazor karikatürcüleri izleyerek çok şey öğrenebilirsin. Ama onlar öyle ustadır ki, espri biter bitmez oradan ayrılırsın. Bıkmadan, tekrar tekrar geri dönüp neyi nasıl çözmüş keşfetmeye çalış. Ama güzel-komik işlerin var. Bilmiyorum ne kadar azimlisin. Karikatürle ilgilenen bir arkadaşımın ustası ona senden karikatürcü falan olmaz derdi. Şimdi arkadaşım çok önemli bir yerde genel müdür. Ama tabi sen o kadar yeteneksiz değilsin, Cafcaf da çok şefkatli. Bu ülkede her yıl yüzlerce taze karikatürcüyü bilinçsiz eleştiriye kurban veriyor olabiliriz. O yüzden dediklerimi iyi tart. Ama büyük ihtimalle doğru söylüyorumdur. Lütfen bize tekrar karikatür gönder. Kimse göndermiyor. Burada kendi kendimize konuşmak zorunda kalıyoruz. Allah'a emanet ol. Sevgiler. (Mesut Uçakan kendine çeki düzen versin diye bu karikatürü buraya koyuyoruz. Bir dahaki sefere kapağa koyarız.)

ahmet abi gelene kadar nöbetçi kalfa
yusuf kot

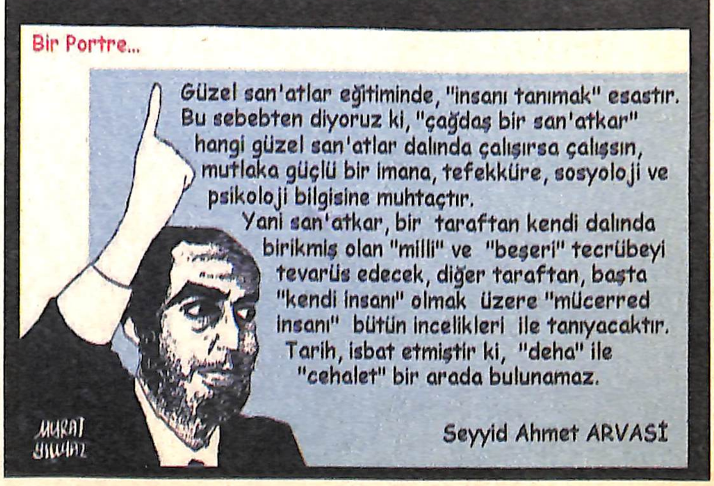

PALA'S PANDIRAS

Sadık PALA

niyazi Bey'in muhteşem hayatı

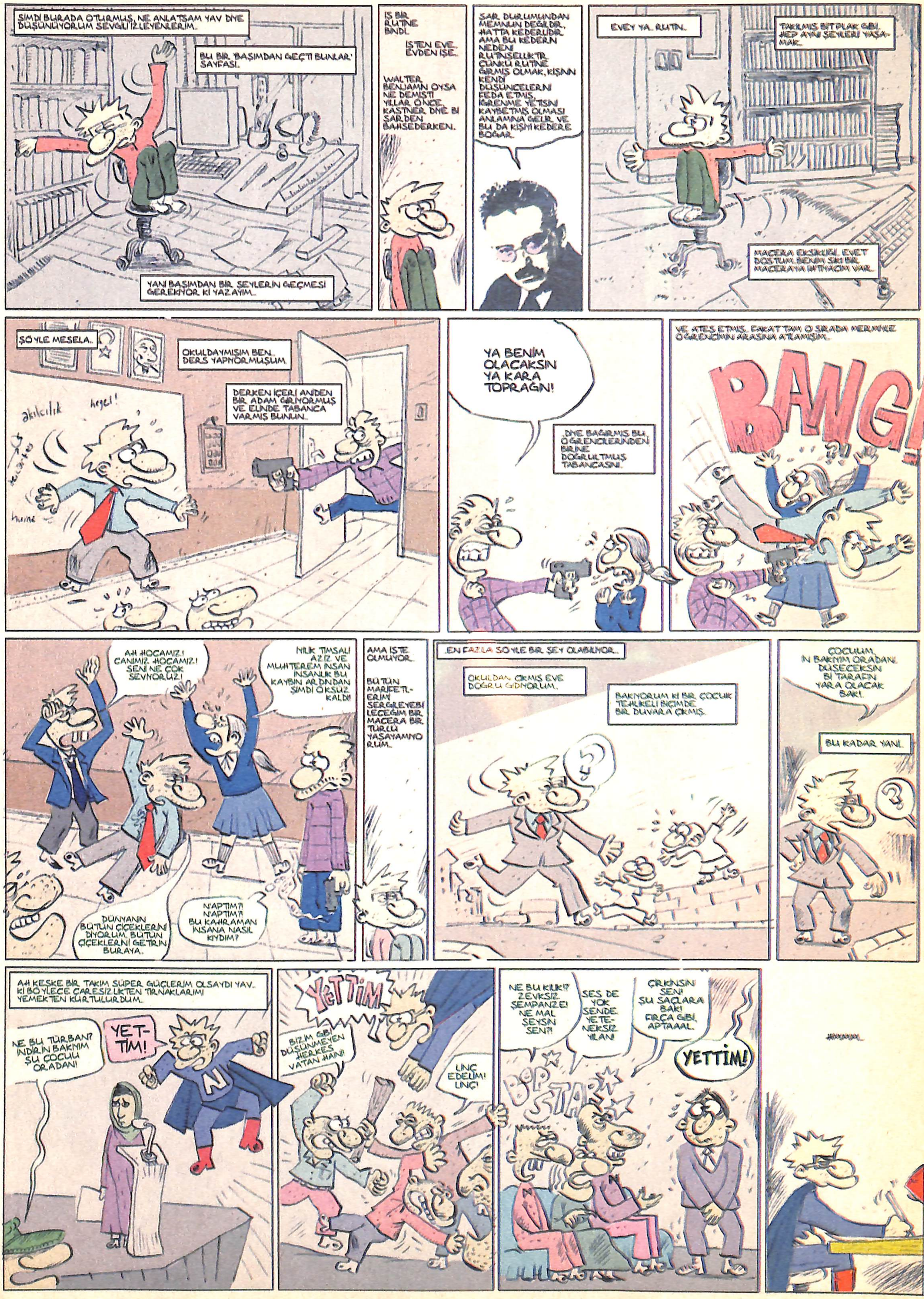

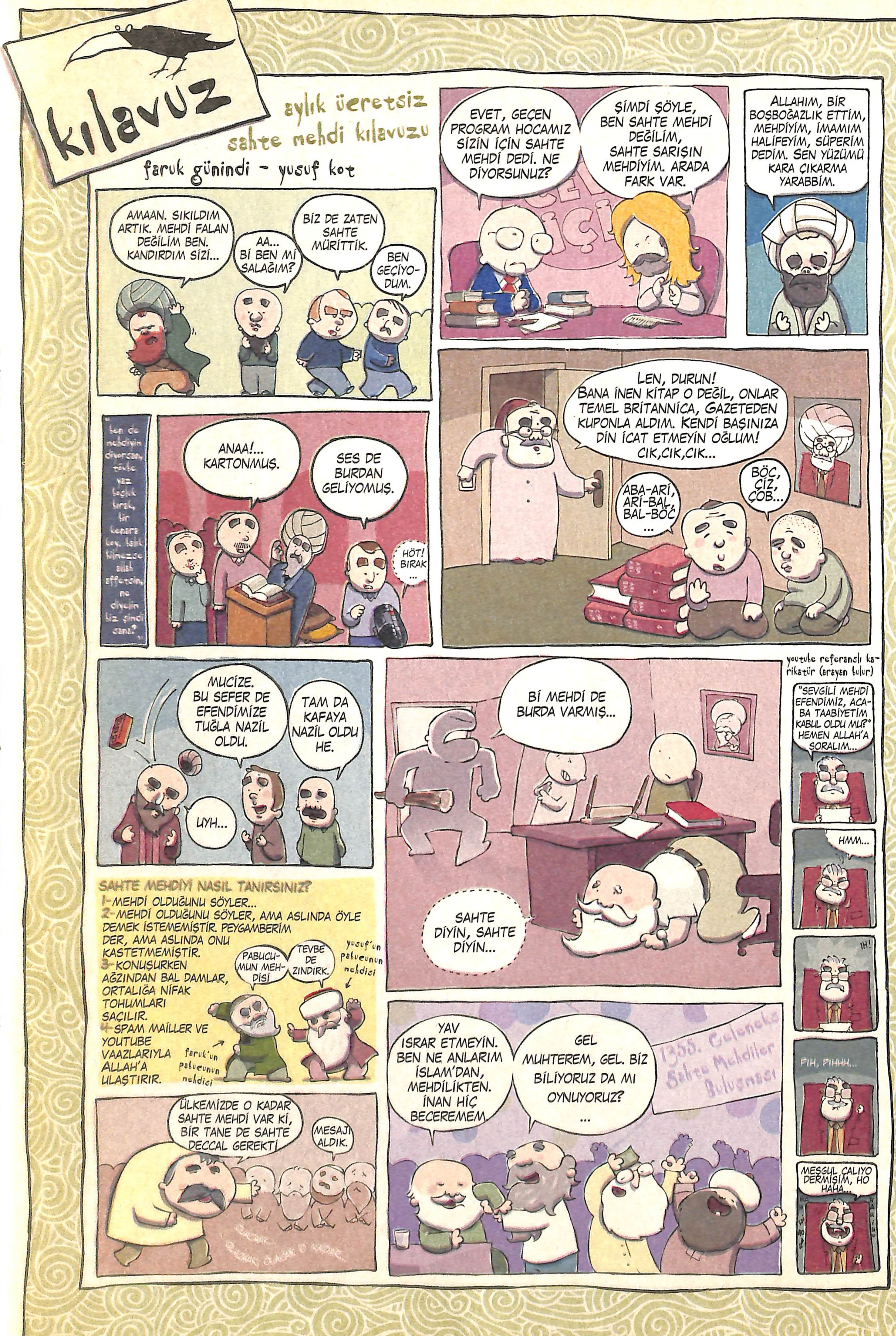
kılavuz
aylık ücretsiz
sahte mehdi kılavuzu
faruk günindi - yusuf kot
AMAAN. SIKILDIM ARTIK. MEHDİ FALAN DEĞİLİM BEN. KANDIRDIM SİZİ...
AA... Bİ BEN Mİ SALAĞIM?
BİZ DE ZATEN SAHTE MÜRİTTİK.
BEN GEÇİYODUM.
EVET, GEÇEN PROGRAM HOCAMIZ SİZİN İÇİN SAHTE MEHDİ DEDİ. NE DİYORSUNUZ?
ŞİMDİ ŞÖYLE, BEN SAHTE MEHDİ DEĞİLİM, SAHTE SARIŞIN MEHDİYİM. ARADA FARK VAR.
ALLAHIM, BİR BOSBOĞAZLIK ETTİM, MEHDİYİM, İMAMIM HALİFEYİM, SÜPERİM DEDİM. SEN YÜZÜMÜ KARA ÇIKARMA YARABBİM.
"ben de mehdiyim diyorsan, tövbe yaz başlık bırak, bir kenara koy. bilmezse allah affetsin, ne diyelim biz şimdi sana?"
ANAA!... KARTONMUŞ.
SES DE BURDAN GELİYOMUŞ.
HÖT! BIRAK...
LEN, DURUN! BANA İNEN KİTAP O DEĞİL, ONLAR TEMEL BRİTANNİCA, GAZETEDEN KUPONLA ALDIM. KENDİ BAŞINIZA DİN İCAT ETMEYİN OĞLUM! CIK,CIK,CIK...
ABA-ARİ, ARİ-BAL, BAL-BÖC...
BÖC, ÇİZ, ÇOB...
MUCİZE. BU SEFER DE EFENDİMİZE TUĞLA NAZİL OLDU.
TAM DA KAFAYA NAZİL OLDU HE.
UYH...
BI MEHDİ DE BURDA VARMIŞ...
SAHTE DİYİN, SAHTE DİYİN...
youtube referanslı karikatür (arayan bulur)
"SEVGİLİ MEHDİ EFENDİMİZ, ACABA TAABİYETİM KABUL OLDU MU?" HEMEN ALLAH'A SORALIM...
HMM...
IH!
PIH, PIHHH...
MEŞGUL ÇALIYO DERMİŞİM, HO HAHA...
SAHTE MEHDİYİ NASIL TANIRSINIZ?
1- MEHDİ OLDUĞUNU SÖYLER...
2- MEHDİ OLDUĞUNU SÖYLER, AMA ASLINDA ÖYLE DEMEK İSTEMEMİŞTİR. PEYGAMBERİM DER, AMA ASLINDA ONU KASTETMEMİŞTİR.
3- KONUŞURKEN AĞZINDAN BAL DAMLAR, ORTALIĞA NİFAK TOHUMLARI SAÇILIR.
4- SPAM MAİLLER VE YOUTUBE VAAZLARIYLA ALLAH'A ULAŞTIRIR.
PABUCUMUN MEHDİSİ
TEVBE DE ZINDIRK.
yusuf'un pabucunun mehdisi
faruk'un pabucunun mehdisi
ÜLKEMİZDE O KADAR SAHTE MEHDİ VAR Kİ, BİR TANE DE SAHTE DECCAL GEREKTİ
MESAJI ALDIK.
YAV ISRAR ETMEYİN. BEN NE ANLARIM İSLAM'DAN, MEHDİLİKTEN. İNAN HİÇ BECEREMEM
GEL MUHTEREM, GEL. BİZ BİLİYORUZ DA MI OYNUYORUZ? ...
1355. Geleneksel Sahte Mehdiler Buluşması

Kuş Dili

Hicabi Kırlangıç

Taş Üstüne

Ekmeğini taştan değil, kâğıttan çıkaran biri olsam da taş konusunda da yeteri kadar bilgim var diye düşünüyorum. Yüzük taşlarıyla tesbih taşlarını izninizle bunun dışında tutacağım. Benim taşlarım kaba taş cinsinden taşlar kabul edilebilir. Kabataş İskelesini ve vapurlarını görmemiş olmam neyi değiştirir ki? İlaveten "Kılıcını vurdu taşa/Taş yarıldı baştan başa" türküsünü de iyi bilir ve inek çobanlığı yaptığım zamanlarda çok söylemiş, dağı taşı inletmişimdir. Sözün özü, taş üstüne bir yazı karalamak için bir sürü bahane bulabilirim.

Bazı zeki insanlar, kâğıt bulamadın da taşa mı yazıyorsun, diye âkılâne bir sual eyleyip taş atabilirlerse de dönüp bakmadan "Arabaya taş koydum" türküsünü söyleyerek yoluma devam edecek kadar akıllıyımdır.

Günlük hayatımızda olduğu gibi haftalık, aylık, yıllık ve hatta saatlik hayatımızda taşın oldukça mühim bir yeri vardır. Taşlara tapmayan necip bir milletin mensubu olarak taşı o kadar da yüceltecek değilim. Bizim, zaten tarihî eserleri görmeyi de külfet addedip, bu taşlarda ne buluyorsunuz Allah aşkına, diyecek kadar taş aleyhtarı bir tarafımız da vardır. Bu itibarla taşın muteber olmakla birlikte mukaddes olmadığını bir kere daha vurgulamak isterim.

Benim burada ele almak istediğim taş... Taşı gerçekten elime alacağımı düşünmüyorsunuz herhalde. Yani benim burada üzerinde durmak istediğim taş... Taşın üzerinde ne işin var, demeyin sakın... Mecaz diye, deyim diye bir şey var... Ümidim odur ki artık yanlış anlaşılma ihtimallerini bertaraf etmişimdir. Bundan sonra, eğlen, deseniz de durmadan devam edeceğim.

Taş, hayatımızda çok mühimdir. Fincanı taştan oyarız, bu bir. Ummadığın taş baş yarar, bu iki. Bazı tarihî kahraman şahsiyetler de kafaları bozulunca taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmamışlar, bu sebepten yontma taş devrinin pek çok eseri günümüze kadar gelememiş, memleket yontulmamış taşlara kalmıştır. Yine belki bu sebepten taş kalpli insanlarla dolan şehirler, itlere atılacak çakıl taşı bulunamamasına rağmen bizatihi taştan bozma yapılarla berbat bir hal almıştır. Bu durumdan bir hayli müteessir olan bazı insan evladı ise çare aramaya koyulmuş, ama ne yapacağını pek bilemediği gibi ne dediğini de pek bilememiş, sarılacak daha güzel şeyleri bırakıp yine taşa sarılmıştır. İnsanlar, daha teneffüs edilebilir bir feza bulmak için elbirliği etmek isterken birden bire elini taşın altında bulmuştur. Çünkü içlerinden biri çıkıp "Herkes elini taşın altına koysun." demiştir.

Herkes elini taşın altına koysun, demek, büyük bir sorumsuzluk örneğidir. Bunu duyan herkes, elini bulduğu en yakın taşın altına koymaya çalışabilir. Dahası şehir ortamında taş bulamayanlar başkalarının buldukları taşa saldırabilir ve izdihama yol açabilirler. Allah korusun. Diyelim ki bu buyruğa muhatap olan Adem evladı, bir taş buldu ve elini taşın altına soktu. "Taş düştüğü yerde ağırdır" mucibince ağır taşın altından elini çıkaramazsa bunun vebali kimin boynuna olacaktır?

Bu nedenle siz siz olun, elinizi taşın altına koymayın.

Bir açıklama:

Bir grup kediden bir elektronik posta aldım. Son zamanlarda haklarında çıkan paparazziden şikayet ediyorlar. Bu mesajdan bir bölümü virgülüne dokunmadan aktarıyorum: "Neymiş, Türkiye Yazarlar Birliğinin İstanbul Şubesi (Kızlarağası Medresesi) önünde bazı yazarlar sokak kedilerini besliyormuş. Kesinlikle doğru değildir. Biz, bir iki yazarla o civarda yolda karşılaştık ve sadece biraz sohbet ettik. Bize yiyeceklerinden ikram ettiler. Hepsi bu. Besleme olayı söz konusu değildir. Bizim zaten basın ile bir ilgimiz yok, besleme lafı telaffuz edilsin. Bize sokak kedisi denmesinden de son derece rahatsızız. Bize açık havada çalışan kediler denmesini yeğleriz. Kamuoyuna saygıyla duyurulur."

Bir grup kedi...

Stratejik Noktalar

mehmet keskinkılıç

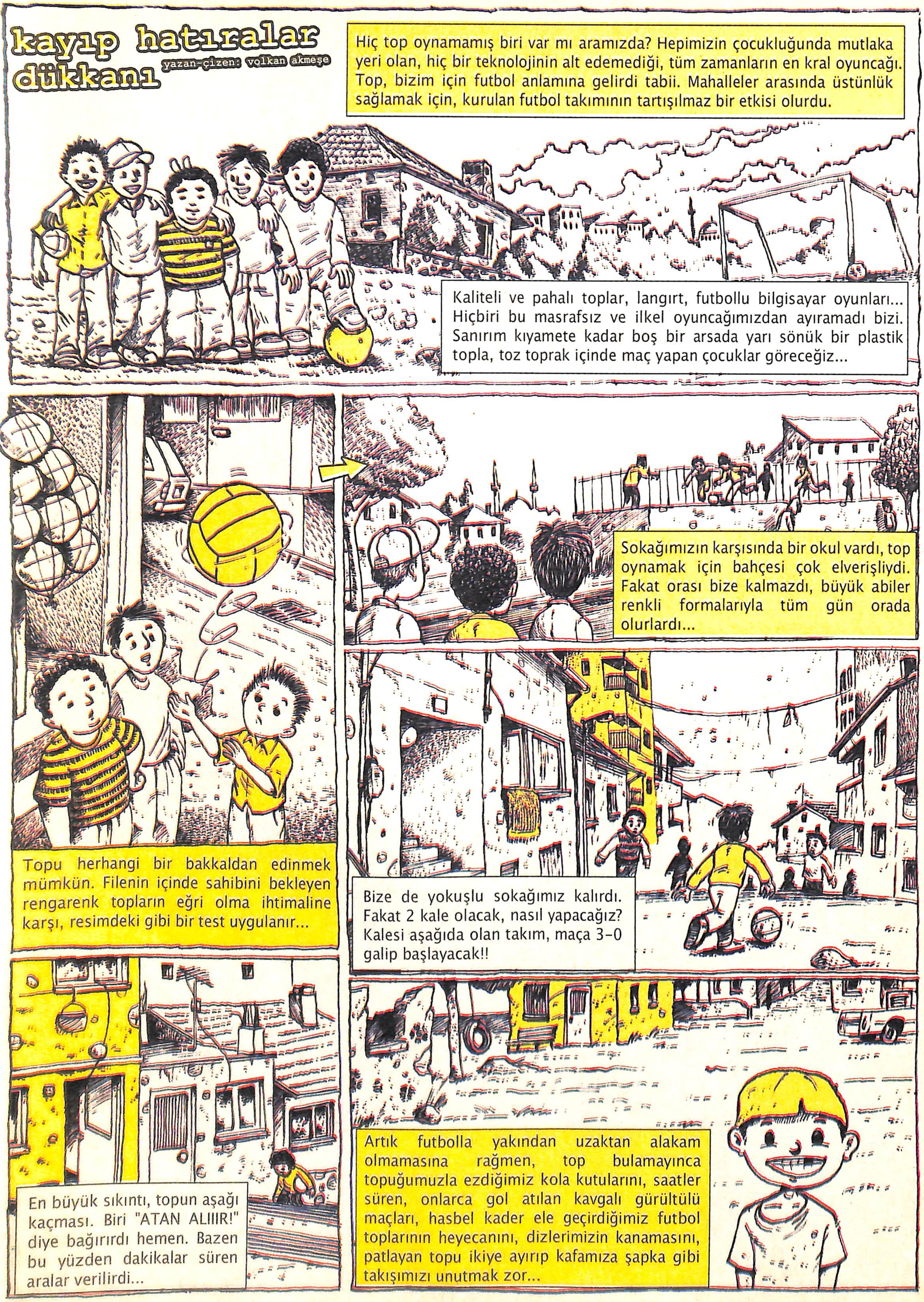
kayıp hatıralar dükkanı
yazan-çizen: volkan akmeşe
Hiç top oynamamış biri var mı aramızda? Hepimizin çocukluğunda mutlaka yeri olan, hiç bir teknolojinin alt edemediği, tüm zamanların en kral oyuncağı. Top, bizim için futbol anlamına gelirdi tabii. Mahalleler arasında üstünlük sağlamak için, kurulan futbol takımının tartışılmaz bir etkisi olurdu.
Kaliteli ve pahalı toplar, langırt, futbollu bilgisayar oyunları... Hiçbiri bu masrafsız ve ilkel oyuncağımızdan ayıramadı bizi. Sanırım kıyamete kadar boş bir arsada yarı sönük bir plastik topla, toz toprak içinde maç yapan çocuklar göreceğiz...
Topu herhangi bir bakkaldan edinmek mümkün. Filenin içinde sahibini bekleyen rengarenk topların eğri olma ihtimaline karşı, resimdeki gibi bir test uygulanır...
Sokağımızın karşısında bir okul vardı, top oynamak için bahçesi çok elverişliydi. Fakat orası bize kalmazdı, büyük abiler renkli formalarıyla tüm gün orada olurlardı...
Bize de yokuşlu sokağımız kalırdı. Fakat 2 kale olacak, nasıl yapacağız? Kalesi aşağıda olan takım, maça 3-0 galip başlayacak!!
En büyük sıkıntı, topun aşağı kaçması. Biri "ATAN ALIIIR!" diye bağırırdı hemen. Bazen bu yüzden dakikalar süren aralar verilirdi...
Artık futbolla yakından uzaktan alakam olmamasına rağmen, top bulamayınca topuğumuzla ezdiğimiz kola kutularını, saatler süren, onlarca gol atılan kavgalı gürültülü maçları, hasbel kader ele geçirdiğimiz futbol toplarının heyecanını, dizlerimizin kanamasını, patlayan topu ikiye ayırıp kafamıza şapka gibi takışımızı unutmak zor...

bul maca bul dur maca

CÜZDAN BULMACA YÖNÜNÜN AKSİ İSTİKAMETİ

1-)TÜRBANA KARŞI ÇIKMA GEREKÇESİ OLARAK SÖYLENEN POLİTİKUS ARGÜMANİUS.
2-) MALI GÖTÜRMEK, PAYLAŞMAK.
3-) ARABİSTANCADA OLMAZLIK. *ŠNIK'NIN N'LERİNİN İLKERİ, İLKNURU.
4-)ALLAHSIZ WOLKSVAGEN, ALLAHSIZ TOSPAĞA.
5-) DEMİRKAZUK SOYNAMLI MANİAKUL AZİM HATUNUN ADININ ÖNÜNÜN ARKASI,TERSİ. *TERSİ DEMİŞKENE; EŞEK ALFABESİNİ OLUŞTURAN HARFLER.
6-) GÜVENİLEN,KARARLI.

YOKARIDAN GELİVER

1-)HERKESİN GELMİŞİNİ-GEÇMİŞİNİ OLUŞTURAN SOY-SOP, CED.
2-) MEŞAJ BİLDİRGEÇLİK,ULAŞTIRIM.
3-) BİR TÜR GELENEKSEL BAŞÖRTÜSÜ ÖRTÜSÜ.
4-) TAAMÜ'L-DÜNYA, SEBEBÜ'L ÇALIŞMAK AYNE'L MERKEB.
5-) GİZLİLİKLE VE KAPAKLILIKLA YAPILAN EYLEMÜL ŞEYAATİN.
6-) AŞŞAADAN YOKARI; MATEMSEL ORTAM.

YANITSAL CEVAPLAR: SAĞDAN SOLA;-1) İSAYİS, 2-) MİŞELÜ ,3-) EN *MEL, 4-) TSİETA, 5-) Aİ *NİL, 6-) NİME. (ŞAŞIRMA! SAĞDAN SOLA DEDİK Dİ Mİ! SAĞDAN SOLAAA!..)

	1	2	3	4	5	6
1						
2						
3				■		
4						
5				■		
6						

patagonya

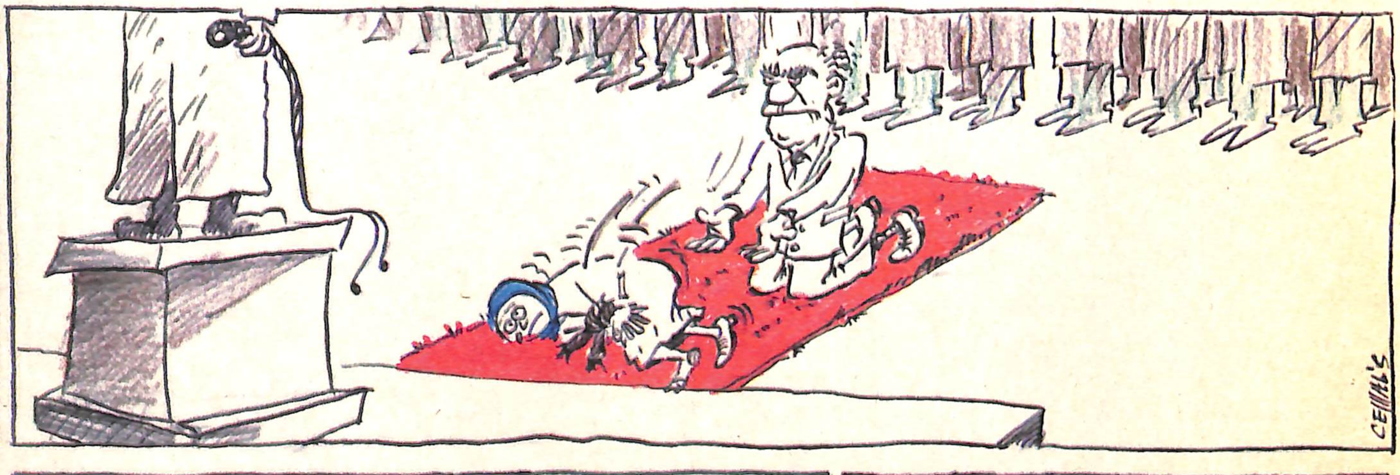

dinayet hoca

AHMET ERCAN

ahmetercan@istanbul.com

Figan-ı Lügati-t Türk'ten seçmeler

Ömer Faruk Dönmez

"Afife"

Bu sözlüğün eski okuyucuları hemen 'af' ve 'ife' gibi bir ayırım yapmaya çalışacaklardır ama, maalesef bu kez yanılacaklar. Çünkü 'afife' birleşik bir sözcük değildir; 'iffet' kökünden türemiştir ve 'günahtan uzak, namusu sağlam, doğru, dürüst, ahlâklı, temiz kadın' anlamına gelir.

Ancak bazı dilbilimciler, 'afife' sözcüğüne tam tersi bir anlam vermişler ve 'ahlaksız, düşük kadın' anlamına geldiğini iddia etmişlerdir. İşte biz de, Türk dilinin en mühim âlimlerinden derlediğimiz bilgileri size arz ederek, bu önemli karışıklığı çözmeye çalışacağız. Yani nasıl olmuştur da, aslında 'ahlâklı kadın' demek olan afife'nin, 'ahlâksız kadın' manasına geldiği iddia edilmiştir?

Efendim, esasen bütün mesele, dilimizde 'h' harfinin söyleniş özelliğinden kaynaklanmaktadır. Rivayet olunur ki, eski çağlarda, adı bilinmeyen bir ülkede, hayvanların mutluluk içinde yaşadıkları bir orman varmış. Herkes bu ormanda huzur içinde yaşar, kimse kimseye haksızlık etmez, nadiren de olsa problem çıktığında, adil mahkemeler hemen meseleyi çözerlermiş. Vahşi hayvanların yaşadığı bu ormanda, henüz kapitalizm bugünkü kadar vahşileşmediğinden ve 'alışveriş' denen olay bugünkü kadar kurumsallaşmadığından, kimsenin kimseyle bir 'alıp veremediği' de olmazmış. Herkes haddini ve görevini bilirmiş. Kraliyet ailesine mensup aslanlar krallık yapar, güvercinler posta işlerine bakar, tilkiler dışişlerinde bürokratik makamları işgal eder, filler savunma bakanlığında görev alır, kaplanlar ve şahinler polis veya jandarma olur, bülbüller ve kanaryalar belediyenin sanat müziği korolarında yer alır, ayılar maçlardan sonra silah sıkıp şehir magandalığıyla meşgul olur, maymunlar da maymunluk yapıp halkı eğlendirirlermiş.

Herkesin huzur içinde yaşadığı bu masal ormanında, bir de gelenek varmış: Çocuğa hemen bir isim

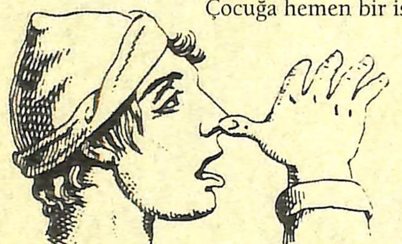

verilmezmiş bu ormanda. Belli bir yaşa gelip, kişiliğinin en belirgin özelliği ortaya çıkınca adı konurmuş çocukların. Derken efendim, günün birinde, aile planlamasından habersiz geyikler, sürekli geyik yaptıklarından, bir geyikleri daha olmuş. On iki çocuklu bir ailenin tekne kazıntısı olan bu dişi geyik, yenidoğan ünitesinde üç gün sarılık sebebiyle gözlem altında tutulduktan sonra, ormandaki hayatına başlamış ve hemen dikkatleri üzerine çekmiş. Bir kere hoppa, cıvık, seviyesiz ve ahlâksız bir kızmış bu. Daha beş-altı yaşlarındayken mahallenin tüm oğlan çocuklarını baştan çıkarmak için elinden geleni yapmaya başlamış. Aynı zamanda çok iyi rol yaparmış. İyi oyuncuymuş. Her türlü yaramazlık bunun başının altından çıktığı halde, sonunda öyle bir rol kesermiş ki, kabahat diğer çocukların üstüne yıkılırmış. Tüm mahalle, bu düşük kızdan illallah getirmiş. Ve tabi babası, bu hoppa, cıvık, seviyesiz, ahlaksız kıza, 'ağırbaşlı ve ciddi olmayan, düşük, basit, sıradan' anlamlarına gelen 'Hafife' adını koymuş. Ancak, nüfus cüzdanını çıkartmak için gittikleri nüfus müdürlüğündeki aptal memur yüzünden, cüzdana isim yanlışlıkla 'Afife' şeklinde yazılmıııış.

Masal bu ya; Hafife, tiyatrocu olmak istiyormuş. Sahneler, ışıklar, alkışlar, çocukluğundan beri hep ilgisini çekermiş. Televizyonda yayınlanan magazin programlarını hiç kaçırmaz ve oradaki ışıltılı artiz hayatlarını ağzının suyunu akıtarak izlermiş Hafife. Genç kızlık döneminde konservatuara gidip oyuncu olmak istemiş ama, babası buna izin vermemiş. Çünkü o dönemde maymun olmayanların, hele de bir bayanın sahneye çıkması, ayıp karşılanmaktaymış. (Başta da açıklandığı gibi, herkes görevini ve haddini bilmekteymiş bu ormanda; sahneye çıkmak, tabiatlarındaki taklit yeteneği hasebiyle, sadece maymunların işiymiş.) Ama Hafife, bu mahalle baskısına boyun eğmemiş ve bir gün kırmızı bir başlık takarak evden kaçmış. Kurtlara yem olma korkusuyla, ne yapacağını bilemez bir halde, bütün gün ormanda dolaştıktan sonra, akşama doğru, soğuktan, açlıktan ve korkudan ölmek üzereyken, ormana gelen gezici bir sirke rastlamış. Bu sirkte maymunlar, Shakespeare'nin Othello adlı eserini sahneliyorlarmış. Fakat, başrolü oynayan aktris maymun, maymun iştahlılığı yüzünden, değişik türde muzlar yiyip mide spazmı geçirdiğinden, sirkte bir telaş varmış. Sirkin sahibi yana yakıla bir çözüm ararken, Hafife hemen bu role talip olmuş. Yönetmen bir iki tereddütten sonra Hafife'yi sahneye almış, bir iki prova yapıp, biraz da kerhen ve mecburen, rolü vermiş. Ve işte böylece Hafife, sahnelere çıkan ilk bayan olarak tarihe geçmiiiiiş.

Hafife, mide spazmı geçirdiği için sahneye çıkamayan maymunun yerini öyle büyük bir başarıyla doldurmuş ki, o sirkte devamlı çalışması teklif edilmiş. Bizimki de hemen atlamış tabi bu teklife. Sirkin sahibi, maymunlar dışında bir oyuncu kazandığı için gayet mutluymuş. Hafife'ye büyük paralar ödenmiş. Bütün ülkeyi dolaşmış ve acayip şöhret olmuş.

Alkışlar, ışıklar, seyirciler, para, şöhret, Hafife'nin iyice başını döndürmüş. Boğaza nazır evler, dört çarpı dört cipler almış, hatta vergi rekortmeni olmuş. Aradan biraz zaman geçtikten sonra, sanat dünyasında yükselen birçok yıldız gibi, taşra ve gecekondu kokan isminden rahatsızlık duyup; kökenini ve anlamını hiç bilmediği halde, ismini, sosyete ve metropol kokan 'Cale' ile değiştirmiş. (Cale, 'Keyl' okunur.) Yani sahnelere çıkan bu ilk bayan Hafife, Cale olmuş. (Aman dizgici kardeş, Hafife ile Cale arasındaki virgülü unutup da başımı derde sokma!) Kişiliğindeki oyunculuk ve taklitçilik sayesinde, maymunlara ve maymunların hayatına kısa sürede adapte olan Hafife birkaç yıl sonra, aynı sirkte çalışan bir maymunla evlenmiş. Bu evlilikten, ne oldukları ilk bakışta anlaşılmayan, yarı maymun-yarı geyik bir sürü çocuk dünyaya gelmiş. Maymun kılıklı olduklarından ve sürekli geyik yaptıklarından, bu çocuklar doğru düzgün iş bulamamışlar ve sirklerde çalışarak hayatlarını sürdürmek zorunda kalmışlar. ('Medya maymunu' sözünün ortaya çıkışı da bu tarihlere rastlar.)

İşte sevgili okuyucu, ondan sonra Hafife'nin soyut soyundan türeyenler, genellikle maymunluğa özenmiş, sahnelerde, sirklerde, gösterilerde, podyumlarda arz-ı endam etmiş, yabancı erkeklerle sarılmış, öpüşmüş ve hatta sanat için soyunmuşlar. Bu ucubeler çoğaldıkça, bayanların sahneye çıkması çok normal karşılanır olmuş. Hatta yıllar sonra aynı ormanda Tuzda Dans adlı bir yarışma yapılmış, Hafife'nin soyundan gelen hilkat garibeleri, Tuzda Dans yarışmalarında, maymunların kollarında, oralarını buralarını gösterip dans ettikçe, başarılarına başarı, şöhretlerine şöhret, servetlerine servet katmışlar.

Biz, ansiklopedik bir sözlük olarak, Hafife'nin soyundan gelenleri yargılamak gibi bir maksattan tabi□ki uzağız. Bu arkadaşların ülkede bir kültürel yıkıma yol açıp açmadıklarını incelemek, sayın savcıların ve sayın hâkimlerin işidir. Asıl anlatmak istediğimiz, ahlaklı kadın anlamındaki Afife ile, düşük/basit kadın anlamındaki Hafife sözcüklerinin nasıl olup da birbirine karıştırıldığıdır. Anlaşılan o ki, tüm bu karışıklıklar, dilimizde 'h' harfinin söyleniş özelliğinden çıkmıştır. Takdir yüce okuyucunundur.

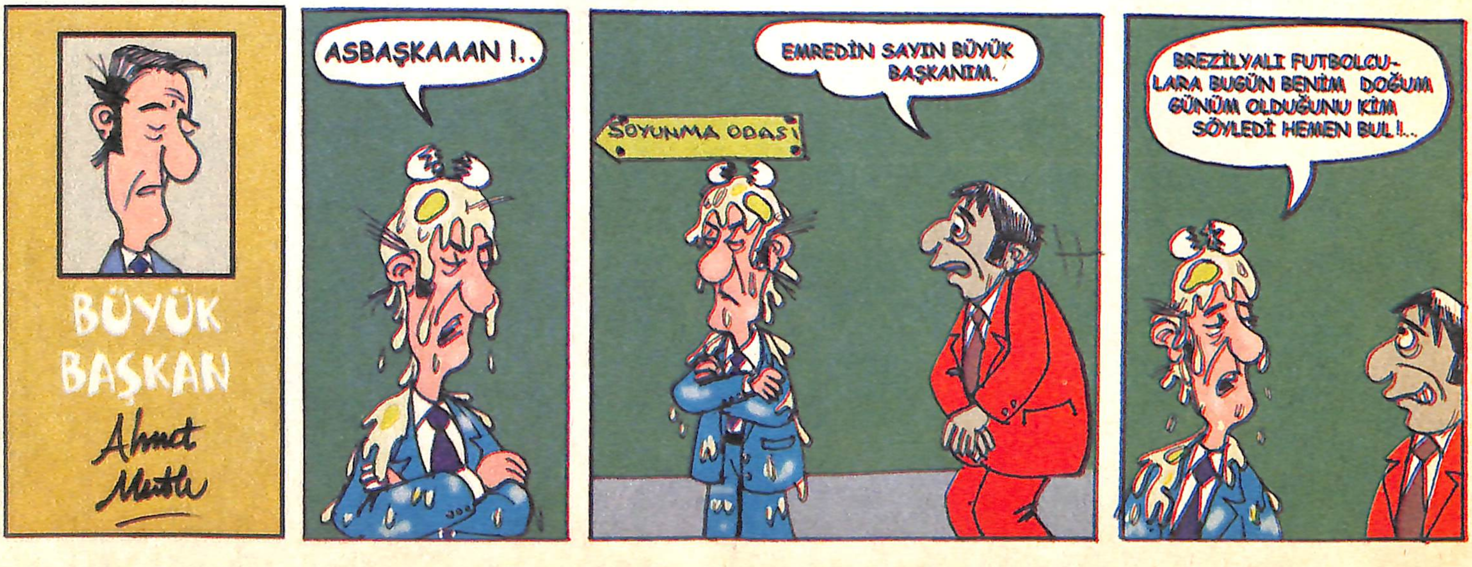

Türk Hacker

Adem Mermerkaya

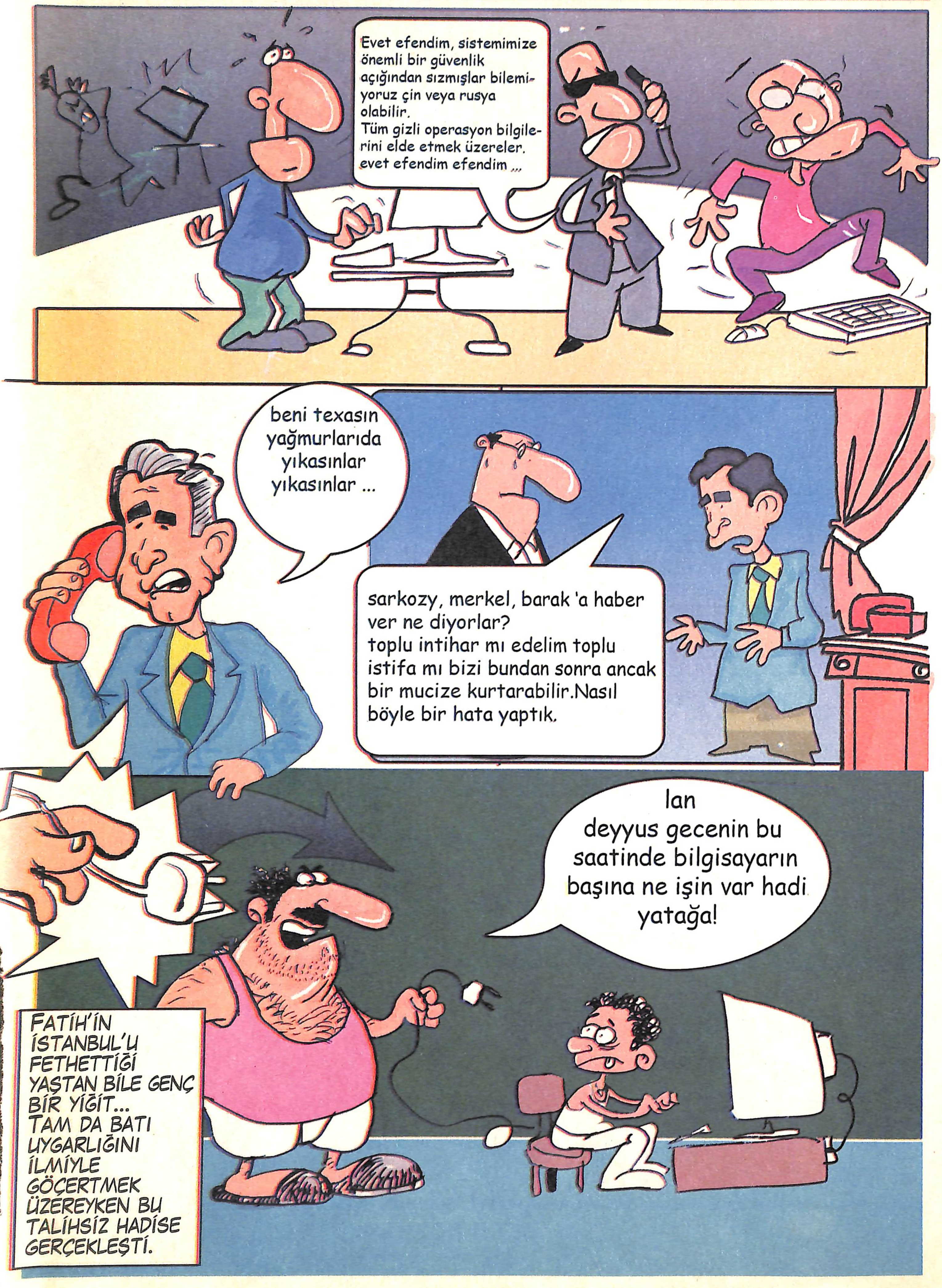

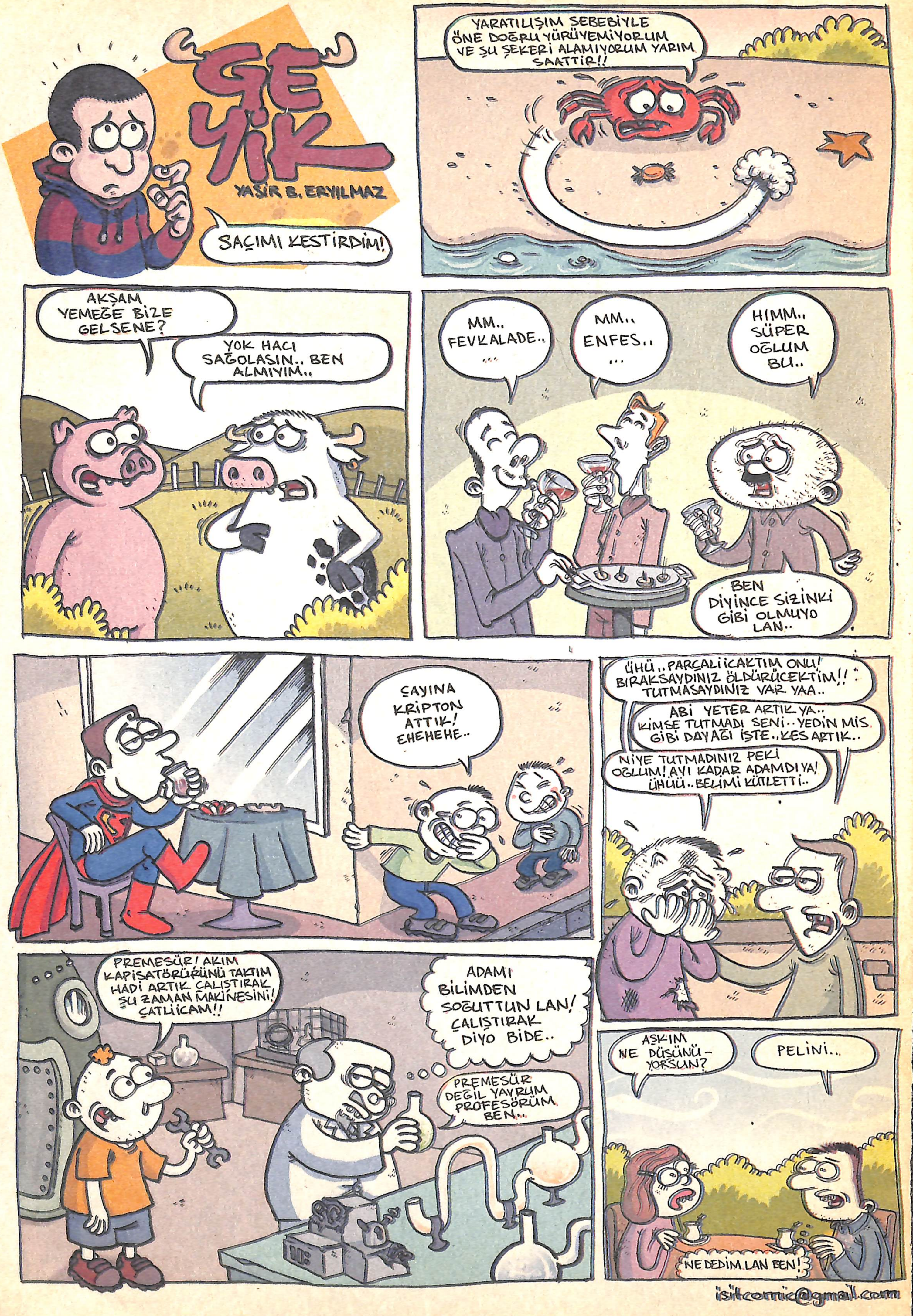
GEYİK
YAŞİR B. ERYILMAZ
SAÇIMI KESTİRDİM!
YARATILIŞIM SEBEBİYLE ÖNE DOĞRU YÜRÜYEMİYORUM VE ŞU ŞEKERİ ALAMIYORUM YARIM SAATTİR!!
AKŞAM YEMEĞE BİZE GELSENE?
YOK HACI SAĞOLASIN.. BEN ALMIYIM..
MM.. FEVKALADE.. ...
MM.. ENFES.. ...
HIMM.. SÜPER OĞLUM BU..
BEN DİYİNCE SİZİNKİ GİBİ OLMUYO LAN..
ÇAYINA KRİPTON ATTIK! EHEHEHE..
ÜHÜ.. PARÇALIİCAKTIM ONU! BIRAKSAYDINIZ ÖLDÜRÜCEKTİM!! TUTMASAYDINIZ VAR YAA..
ABİ YETER ARTIK YA.. KİMSE TUTMADI SENİ.. YEDİN MİS GİBİ DAYAĞI İŞTE.. KES ARTIK..
NİYE TUTMADINIZ PEKİ OĞLUM! AYI KADAR ADAMDI YA! ÜHÜÜ.. BELİMİ KÜTLETTİ..
PREMESÜR! AKIM KAPİSATÖRÜRÜNÜ TAKTIM HADİ ARTIK ÇALIŞTIRAK ŞU ZAMAN MAKİNESİNİ! ÇATLIİCAM!!
ADAMI BİLİMDEN SOĞUTTUN LAN! ÇALIŞTIRAK DİYO BİDE..
PREMESÜR DEĞİL YAVRUM PROFESÖRÜM BEN..
AŞKIM NE DÜŞÜNÜYORSUN?
PELİNİ..
NE DEDİM LAN BEN!
isitcomic@gmail.com